

๑๕๗

ทำ
อาจารย์
เพื่อ
ใหม่
แพะดำ!

คู่หัว 扶华
เขียน

ภวิษย์พร
แปล

๑๕๑๔ คือรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีผู้อ่านที่น่ารักทุกท่านค่ะ ในที่สุดการเดินทางของนิยายเรื่องท่านอาจารย์เป็นหมี่แพนด้า! ก็ดำเนินมาถึงบทสรุปกันแล้วนะคะ สำหรับเล่มจบนี้ อาจารย์แพนด้ายังคงพกความน่ารักอบอุ่นมาเสิร์ฟให้ทุกท่านแบบจัดเต็ม พร้อมปมเรื่องที่เข้มข้นและน่าติดตามยิ่งกว่าเดิม

เมื่อชินชิวถูกประมุขเซวีย้อพาตัวไปเข้าพิธีแต่งงานเพราะความเข้าใจผิด อาจารย์แพนด้าจึงไม่อาจนิ่งเฉยได้ ทว่าการออกจากสู่หลังครั้งนี้ กลับนำพาให้ชินชิวได้ล่วงรู้ความจริงบางอย่างในอดีตชาติระหว่างเขากับลูกศิษย์ที่หลงลืมไป

ขณะเดียวกัน ภารกิจส่งจดหมายของชินชิวที่ใกล้จะสำเร็จก็มีอุปสรรคมากมายดาหน้าเข้ามาพิสุจน์ เช่นนั้นแล้วเธอจะทำภารกิจนี้ให้ลุล่วงได้หรือไม่ มาร่วมเอาใจช่วยพวกเธอทั้งคู่ให้ผ่านพ้นอุปสรรคครั้งใหญ่ไปด้วยกันนะคะ

สุดท้ายนี้ สำนักพิมพ์อรุณขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและติดตามผลงานด้วยดีเสมอมา เราสัญญาว่าจะคัดสรรผลงานเรื่องใหม่ที่สนุกครบรสมาฝากทุกท่านในเร็ว ๆ นี้แน่นอนแล้วพบกันใหม่ในเรื่องหน้านะคะ

อรุณ

ณ ภูเขาไฟแดง ภายในถ้ำลาวาดำของหุ่ยฮูหยิน ชำรับใช้ที่มีมือ
ถือกิ่งสนมาส่งข่าวยื่นมองเพดานถ้ำด้วยความตึงเครียด เขาถูกดวงตา
ขนาดเล็กสีแดงแน่นขนัดนับไม่ถ้วนที่อยู่เหนือถ้ำจ้องมองจนตัวสั่นเทิ้ม

เขาถูกตูเหยี่ยนเลือกตัวให้มาส่งข่าวอย่างลับ ๆ ตลอดทาง
ยังคิดอยู่ว่าเมื่อทำงานสำเร็จจะมีรางวัลหรือผลประโยชน์อะไรอยู่
แต่รอกระทั่งมาถึงภูเขาไฟแดงแห่งนี้ เขาถึงได้ค้นพบว่าตนเองรับภารกิจ
แบบใดมา เวลานี้อย่างไรแต่รางวัลเลย เขาเพียงอยากทำงานให้เสร็จ
แล้วรีบหนีไปจากสถานที่บ้า ๆ แห่งนี้โดยเร็ว

รออยู่ครู่หนึ่ง ชำรับใช้ก็ได้ยินเสียงขยับเคลื่อนไหวดังสวบสาบ
คล้ายมีบางอย่างเลื้อยอยู่ข้างกาย เขาอดไม่ไหวจึงหันหน้าไปมอง
ทันใดนั้นลมระลอกหนึ่งก็พัดผ่านข้างแก้ม ในลมมีกลิ่นเหม็นคาว
ที่ไม่รู้ว่าเป็นกลิ่นอะไรเจือปนอยู่

“เจ้าเป็นคนของถ้ำชื่อเฟิง มาทำอะไรที่นี่”

จู่ ๆ ก็มีเสียงของคนผู้หนึ่งดังขึ้นเบื้องหน้า ชำรับใช้ตกใจ

สะดุ้งเฮือก เงยหน้ามองไปถึงสังเกตเห็นว่าบนบัลลังก์หินท่ามกลาง หินนอกหินย่อย ไม่รู้ว่ามิสตรีคนหนึ่งมานั่งตั้งแต่เมื่อใด ชุดกระโปรง ของนางสะท้อนแสงเล็กน้อยท่ามกลางความมืด ชายกระโปรงลากยาว หายเข้าไปในเงา ใบหน้าครึ่งหนึ่งของนางมีรอยเกิลต์จางๆ งงตามอย่าง น้าหวาดหวั่น มองผาดเดียวก็เหมือนจะชงชิงจิตวิญญาณผู้คนไปได้

เข้ารับใช้กลิ่นน้ำลาย ก่อนเอ่ยถ้อยคำที่ถูกกำชับมาอย่างตะกุก- ตะกัก เพราะไม่อาจแสร้งปรายว่าเป็นคำสั่งของตูเหยียน เขายังตั้งใจ จะอธิบายเพิ่มเติม

ทว่าความสนใจของหุ่ยสุหยินที่อยู่ด้านบนกลับไม่ไปถึงตรงนั้น เพียงได้ยินสองประโยค รูม่านตาแนวตั้งของนางก็หดแคบลงอย่างดูร้าย นางตะโกนอย่างคลุ้มคลั่งว่า “เขากำลังจะแต่งงานนี้รี! เขาจะแต่งงานกับสตรีอื่น ทั้งที่เคยบอกว่าชั่วชีวิตนี้จะมีเพียงชิงเอ๋อผู้เดียวมิใช่หรือ!”

เข้ารับใช้ตั้งท่าจะเอ่ยต่อ แต่ยังไม่ทันได้ปริปาก ก็เห็นเงาดำ สายหนึ่งพุ่งวาบมาตรงหน้า ครู่ถัดมาเขารู้สึกถึงแรงรัดมหาศาล ที่พันรอบเอว ก่อนร่างหึ่งร่างจะถูกกระซากให้ลอยเข้าไปหาหุ่ยสุหยิน อย่างแรง ขณะที่ร่างของเขาพุ่งเข้าใกล้ หุ่ยสุหยินก็อ้าปากกว้าง เผยให้เห็นช่องปากสีแดงฉานแล้วเขมือบกลิ่นร่างของเขาลงไป

“ไม่นะ อ้ากๆ...อีก...!”

เพราะถูกเสียงกรีดร้องที่ขาดหายไปกลางคันนี้รบกวน ดวงตาสีแดงนับไม่ถ้วนที่อยู่เหนือถ้ำลาวาดำจึงเกิดความวุ่นวายระลอกหนึ่ง ไม่นาน หุ่ยสุหยินที่อยู่บนป่าหินก็หายตัวไป ด้านบนถ้ำจึงมีเสียง กระซิบกระซาบดังลอยมา คลอด้วยเสียงกระพือปีก

“หุ่ยสุหยินไปแล้ว”

“หุ่ยสุหยินไปทำอะไรนะ”

“หุ่ยฮูหยินไปกินคนแล้ว คิกๆๆ”

“หุ่ยฮูหยินโกรธแล้ว คิกๆๆ”

แม้สูลูหลังจะอยู่ห่างไกลจากถ้ำซือเฟิงมาก แต่ภูเขาไฟแดงกลับตั้งอยู่ไม่ไกลจากถ้ำซือเฟิง ด้วยเหตุนี้ หลังจากประมุขเซวีย้อออกจากถ้ำซือเฟิงไปได้เพียงสองวัน ขณะที่เทียบเชิญมงคลส่วนใหญ่ยังคงอยู่ระหว่างการเดินทาง หุ่ยฮูหยินกลับหอบไฟโทสะบุกมาถึงถ้ำซือเฟิงก่อนแล้ว

ยามที่ลมดำม้วนตัวพัดมาถึงถ้ำซือเฟิง มันถูกตราฟนีกขวางไว้ชั่วคราว หนาวไม่นานนัก ตราฟนีกก็เหมือนถูกอะไรบางอย่างกัดเซาะจนเกิดรูโหว่ขนาดใหญ่ ลมดำจึงลอดผ่านช่องว่างนั้น พุ่งเข้าไปด้านในทันที

เข้ารับใช้บางส่วนของถ้ำซือเฟิงยังไม่ทันเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น และยังไม่ทันได้ตักเตือนผู้บุกรุก ก็ถูกลมดำขุมนั้นหอบม้วนเข้าไปเสียงร่ำไห้หวาดดังต่อเนื่องไม่ขาดสาย ภายในลมดำออบอวลไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

ครั้นลมดำพัดพุ่งมาถึงต้นสนยักษ์ ไช่มุกกลมเหนือตำหนักพลันส่งเสียงกรีดแหลม ตูเหยียนจำต้องเผยกายออกมา แสร้งทำท่าลำบากใจพลาททอดสายตามองหุ่ยฮูหยินที่อยู่ในลมดำ

“หุ่ยฮูหยินมาได้อย่างไร บัดนี้ท่านประมุขไม่อยู่ที่นี้ ท่านบุกเข้ามาในถ้ำซือเฟิงโดยพลการ เกรงว่าจะไม่เหมาะกระมัง”

เมื่อหุ่ยฮูหยินเห็นสีแดงของงานมงคลที่ประดับประดาทั่วตำหนักถ้ำซือเฟิง รูม่านตาแนวตั้งของนางก็ยิ่งแดงฉานขึ้น พูดด้วยเสียงแหบพร่า “ส่งตัวสตรีผู้นั้นออกมา”

ดูเหยียนย๋อมรู้ว่านางหมายถึงผู้ใด “หากข้ามอบตัวสูญหิน ออกไป ท่านประมุขต้องลงโทษซ้ำเป็นแน่ หุยสูญหินอย่าได้ทำให้ข้าลำบากใจเลย”

หุยสูญหิน “เช่นนั้นข้าก็จะกินเจ้าก่อน”

ชินชิวได้ยินเสียงเคลื่อนไหวด้านนอกก็ยกเท้ากระโดดลงจากเตียง เดินไปยืนริมหน้าต่าง เธอเหลือบตามองออกไป ก็เห็นดูเหยียนกับสตรี ผู้มีท่อนล่างเป็นงูน้ำกำลังตีกันอย่างครึกครื้น

เธอยืนดูอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนหันกลับไปมองเซวียเหยียนเหนียน ที่นอนหายใจรวยรินอยู่บนเตียงแล้วถามขึ้นว่า “สหายด้านล่างที่บุกมา โวยวายว่า ‘ส่งตัวสตรีผู้นั้นออกมา’ คือกองหนุนที่เจ้าเรียกมาช่วยหรือ”

เซวียเหยียนเหนียนสุดลมหายใจเอือกหนึ่ง อาศัยความเคียดแค้นที่มีพ่นเสียงหัวเราะประหลาดออกมาอย่างคนที่สุขบนความทุกข์ของผู้อื่น

ในใจชินชิวบังเกิดจิตสังหารขึ้นจริงจัง เธอมั่นใจว่าสตรีที่อยู่ด้านนอกต้องเป็นฝีมือของดูเหยียนกับเซวียเหยียนเหนียนที่เชิญมา ไม่ผิดแน่ แค่ดูจากการต่อสู้อย่างเสแสร้งของดูเหยียนก็รู้ได้แล้ว เขาแก่งทำท่าต่อสู้พอเป็นพิธีไปอย่างนั้นเอง เกรงว่าอีกเดี๋ยวก็คงจะสร้างทำเป็นด้านทานศัตรูไม่ไหว เพื่อเปิดทางให้สตรีผู้นั้นบุกเข้ามาจับตัวเธอ

ผิดแผน เธอยังคิดว่าต่อไปให้ดูเหยียนมือคติดเธออยู่บ้าง ก็คงไม่กล้าทำอะไรบูมบ่ามในยามที่ประมุขเซวียอีไม่อยู่ แต่ใครจะรู้ว่า เขากล้าหาญถึงเพียงนี้ ยอมเสี่ยงถูกท่านประมุขระบายนโตะใส่เพียงเพื่อฆ่าเธอให้ตาย

ดูเหมือนเธอจะประเมินความเกลียดชังที่ตัวเองสร้างไว้ต่ำเกินไป
จริง ๆ

ชินชิวครุ่นคิด เวลาที่พลังวิญญาณของเธอถูกผนึก ซ้ำยังถูก
กักตัวอยู่ที่นี้ ไม่อาจส่งข่าวออกไปได้ หนักหนัไม่รอด ในเมื่อต้อง
รอความตายอยู่แล้ว ก็ควรลาใครสักคนไปเป็นเพื่อนด้วยเสียเลย
และตอนนี้คนแรกที่เธอพาตัวไปได้ก็มีแค่เซียวเหยียนเหนียนผู้นี้
ไม่สู้ลงมือให้จับไป...

ทว่าราวกับสัมผัสได้ถึงจิตสังหารของเธอ ดูเหยียนที่อยู่ด้านนอก
ปล้นร่องอุทานด้วยความเจ็บปวด แสร้งปล่อยให้ตัวเองถูกโจมตีจน
ปลิวกระเด็นเข้ามาได้อย่างพอดีพอดี ร่างของเขากะแทกเข้ามาในห้อง
อย่างแม่นยำ ทั้งหน้าต่าและผนังล้วนถูกเขากะแทกจนพังยับเยิน

มารดามันเถอะ! ชินชิวสบถในใจ กระแทกลงมาตรงหน้า
ขัดขวางการลงมือของเธอได้พอดีเนี่ยนะ จะเล่นละครก็ไม่ควรเล่น
ให้โจ่งแจ่งอย่างนี้สิ!

ดูเหยียนกระอักเลือดออกมาคำโต เขาส่งสายตาเกลียดชังมาที่
เธอ ก่อนจะหันไปเฝ้ากับหุ่ยฮูหยินที่เป็นสายลมระลอกหนึ่งหอบม้วน
ตามเข้ามาในห้อง

“หุ่ยฮูหยิน ข้าขอเตือนว่าท่านอย่าได้แตะต้องสตรีผู้นี้จะดีกว่า
ท่านประมุขให้ความสำคัญกับนางยิ่งนัก หากท่านกล้าทำร้ายนาง
ยามที่ท่านประมุขกลับมา เขาจะไม่มีวันละเว้นท่านอย่างแน่นอน”

หุ่ยฮูหยินหัวเราะฟ่อ ๆ น้ำเสียงเย็นเยียบ “เขาไม่อยากพบหน้า
ข้ามานานแล้ว ข้ายังต้องกลัวอะไรอีก ข้าก็แค่ต้องกินสตรีผู้นี้เข้าไป
ในเมื่อข้าไม่อาจครองคู่กับเขา เขาก็อย่าหวังจะได้ครองคู่กับใครทั้งนั้น
ข้าไม่อนุญาติ!”

ซินชิว เข้าใจแล้ว ที่แท้ก็เป็นเรื่องราวของชายลุ่มหลง
หญิงอาฆาต ขำรักเจ้า แต่เจ้ากลับรักนางอีกคนสินะ

ตูเหียนหล่นลงข้างเตียงของเซวียเหียนเหนียน เขากุมหน้าอก
ทำท่าลุกขึ้นมาห้ามไม่ไหว ปากห้ามปรามแต่แท้จริงแล้วกลับสาดน้ำมัน
เข้ากองไฟ ซินชิวได้ยินแล้วรู้สึกอยากหัวเราะ *ฝีมือการแสดงเช่นนี้
ช่วยแตกเกินไปแล้ว*

แม้ตูเหียนจะแสดงละครได้ยอดเยี่ยม แต่กระนั้นก็ยังมึนนักแสดง
ที่ให้ความร่วมมืออย่างดีเยี่ยม หุ่ยฮูหยินที่ดูเหมือนเสียดสีไปแล้ว
นางไม่สนใจตูเหียนอีกต่อไป ดวงตาคู่นั้นจ้องมายังซินชิวที่ทำ
สีหน้าไร้เดียงสา ก่อนนางสองมือกระโจนเข้าไป เพียงพริบตาเดียว
นางก็หอบร่างซินชิวเข้าไปในมดดำ พาตัวเธอหายลับไป ทิ้งไว้เพียง
เสียงหัวเราะอันน่าสะพรึงกลัว

ยามนี้ไม่ต้องพูดถึงเลยว่าตูเหียนกับเซวียเหียนเหนียนที่ยัง
อยู่ในถ้ำซื่อเฟิงจะลำพองใจแค่ไหน หรือจะปรึกษากันว่าควรแจ้งข่าว
การตายของซินชิวให้ประมุขเซวียอิทราบอย่างไร

ทางฝั่งซินชิวที่ถูกลมดำหอบกลับมายังถ้ำลาวาดำนั้น ตลอดทาง
เธอสุดศวันเข้าไปมากจนแทบหายใจไม่ออก ครั้นถูกโยนเข้าไปในถ้ำ
มืดมืด เธอก็อดสงสัยไม่ได้ว่าตนเองถูกพิษแล้วหรือไม่

ซินชิวใช้ฝ่ามือยันพื้นถ้ำที่ชื้นและเย็น พยุงกายลุกขึ้นนั่ง
ก่อนเงยหน้ามองหุ่ยฮูหยินที่ยืนเกี้ยวกราดอยู่ตรงหน้า ดูเหมือน
อีกฝ่ายจะยังไม่รีบร้อนฆ่าเธอ หากแต่ใช้สายตาที่เต็มไปด้วยความ
เคียดแค้นจับจ้องเธออย่างพินิจพิเคราะห์ พร้อมใช้ปลายนิ้วแหลมคม
ลูบไล้ไปตามใบหน้าของเธอ

“เจ้าใช้อะไรล่อลวงเขา”

ถ้อยคำที่อัดแน่นด้วยความริษยาและเคียดแค้นทำให้ชินชิวลอบถอนหายใจ เธอคาดไม่ถึงเลยว่าบุรุษอย่างประมุขเซวียอีจะมีคนแอบรักด้วย แถมยังรักอย่างบ้าคลั่งถึงเพียงนี้ เพราะไม่ว่าอย่างไรสภาพเช่นนั้นของเขา...

ชินชิวถามตัวเองแล้วก็ตอบได้ทันทีว่าเธอรักไม่ลงจริง ๆ เห็นได้ชัดว่าบนโลกนี้นอกจากเธอที่ชื่นชอบสิ่งงดงามอย่างซื่อตรงแล้ว ก็ยังมีสตรีผู้ลุ่มหลงในรักโดยไม่รู้ว่หลงไหลสิ่งใดในตัวเขา รู้แค่ว่าเกิดความยึดมั่นถือนั่นไปแล้วตรงหน้าผู้นี้ด้วย

ทว่าตราบใดที่อีกฝ่ายยังไม่คิดฆ่าเธอ ก็ย่อมยังมีพื้นที่ว่างสำหรับการใช้คารม เมื่อคิดได้ดังนั้น ชินชิวรู้สึกว่าการความปลอดภัยในชีวิตของเธอมีหลักประกันมั่นคงขึ้นมากอีกครั้ง

“พี่หญิงห่วย ท่านเข้าใจผิดแล้ว ข้าหาใช่ศัตรูท่านไม่” ชินชิวค่อย ๆ วางมือข้างหนึ่งลงบนหลังมือของห่วยฮุยฮิน พลังเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงใจเป็นพิเศษ

“บอกตามตรง ข้าถูกท่านประมุขเซวียอีจับตัวไปที่ถ้าชื่อเพิง และคิดหาทางหนีอยู่ตลอด ในใจข้าไม่มีเขาแม้แต่น้อย หากท่านไม่เชื่อ ก็ตรวจสอบพลังวิญญาณบนร่างข้าได้ เขาฝึกพลังของข้าไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ข้าหนีไป...อันที่จริง ข้ามีคนรักที่รักกันมากอยู่แล้ว หากต้องแต่งให้ผู้อื่น มีสู้ให้ข้าตายไปเสียดีกว่า ข้าต้องขอบคุณพี่หญิงห่วยจริงๆ ที่ช่วยข้าไว้”

ห่วยฮุยฮินคาดไม่ถึงว่าสตรีผู้นี้ถูกจับมาจนถึงที่นี่แล้ว กลับไม่ตระหนก ไม่ร้องขอชีวิต ตรงกันข้ามยังกล่าวขอบคุณนางอีกด้วย และเมื่อกวาดตาสำรวจร่างนั้นอีกครั้ง นางก็พบว่าอีกฝ่ายถูกประมุข

เซวียอีฉนี่กพลังวิญญาณไว้วจริง ๆ

ทันใดนั้น หุ่ยฮูหยินก็ไม่แน่ใจว่าควรทรมานอีกฝ่ายก่อนแล้ว ค่อยกินตามความตั้งใจเดิมดีหรือไม่

“เจ้าว่าเจ้าไม่ชอบท่านประมุขเซวียอี เขาดีถึงเพียงนั้น เหตุใด เจ้าถึงไม่รักเขา หรือเจ้ากำลังหลอกข้าเพื่อให้ตัวเองรอดชีวิต” หุ่ยฮูหยินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็นอีกครั้ง มือของนางค่อย ๆ เลื่อน มาที่ลำคอของซินชิว

ซินชิวถอนหายใจเบา ๆ ก่อนกอดมือของหุ่ยฮูหยินเอาไว้ “ท่าน ประมุขเซวียอียอมดีมากอยู่แล้ว ทว่าในใจของข้า ไม่ว่าใครก็ไม่อาจ เทียบบอวิ์กลางของข้าได้ ข้าเห็นว่าพี่สาวเองก็เป็นคนที่มีความรัก ก็น่าจะเข้าใจความรู้สึกเช่นนั้นดี ไม่ว่าคนอื่นบนโลกนี้จะดีเพียงใด แต่ในสายตาคข้าก็ไม่อาจดีเท่าคนรักของข้า”

มองดูเหมือนหุ่ยฮูหยินจะเชื่อแล้ว แต่กระนั้นจิตสังหารของนาง ก็ยังไม่มอดดับ ถึงขั้นที่ว่าสีหน้ายังบิดเบี้ยวมากกว่าเดิม “เจ้ามีสิทธิ์ อะไร! เจ้าไม่รักเขา แต่เขากลับรักเจ้า แล้วยังคิดจะแต่งงานกับเจ้า เจ้าตายซะเถอะ!”

“ข้าก่อน ข้ามีวิธีที่จะช่วยให้พี่หญิงหุ่ยสมใจปรารถนา!”

ซินชิวไม่เปลี่ยนสีหน้า กอดมือของหุ่ยฮูหยินไว้นั้น “พี่หญิงหุ่ย ท่านอย่าเพิ่งร้อนใจ พวกเราต่างก็เป็นคนที่ตกทุกข์ได้ยากเหมือนกัน มิสู้มาพูดคุยกันดี ๆ ก่อน”

หุ่ยฮูหยินพยายามจะฆ่าอีกฝ่ายอยู่หลายครั้ง แต่ทุกครั้งกลับ ถูกถ้อยคำของซินชิวชักนำให้หยุดมือ สุดท้ายนางก็หยุดนิ่งไป “เจ้าว่า เจ้ามีวิธีที่จะช่วยให้ข้าสมใจหวังหรือ”

“ใช่แล้ว เพียงได้พบพี่หญิง ข้าก็รู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมยิ่งนัก

อีกทั้งพี่สาวยังช่วยยืมให้ข้าหลุดจากกรงขังมาได้ ข้าย่อมต้องตอบแทนท่านอย่างแน่นอน” ซินชีวพูดจาอ่อนหวานเอาใจ “ข้าเห็นพี่สาวมีความจริงใจต่อท่านประมุข ในเมื่อเป็นเช่นนี้มีผู้พวกเรามาสลับเปลี่ยนกันต่างคนต่างก็ได้ในสิ่งที่ตัวเองต้องการ”

ครั้นเห็นหุ่ยสูหยินหรือตาลงคล้ายหวั่นไหว ซินชีวกก็รีบเอ่ยต่ออีกว่า “ท่านประมุขเซวียอีส่งเทียบเชิญไปแล้ว เตรียมจะจัดงานแต่งแต่ข้าไม่อาจแต่งกับเขาได้ มีผู้พี่สาวมาแต่งงานกับท่านประมุขแทนข้า?”

คำว่า “แต่งงานแทน” นี้คว่าใจของหุ่ยสูหยินไว้ได้ทันที นางจึงขยับเข้ามาใกล้อย่างอดไม่อยู่ ถามว่า “เจ้ามีวิธีอะไร”

ซินชีว “พี่สาวกลับไปถ้าซื้อเฟิงกับข้า รอให้ท่านประมุขเซวียอีกลับมา ข้าก็จะบอกว่ารู้สึกสนิทสนมกับพี่สาวตั้งแต่แรกพบเลยชวนให้พี่สาวอยู่ต่อที่ถ้าซื้อเฟิงเพื่อรอร่วมงานแต่ง พอถึงวันงานข้าจะลอบเปลี่ยนตัวกับพี่สาว ให้พี่สาวแต่งงานกับท่านประมุขเซวียอีร่วมกันสร้างเรื่องดี ๆ กับคนที่ตัวเองรัก”

หุ่ยสูหยินหัวเราะหยัน “เจ้าคิดว่าเขาจะมองไม่ออกหรือว่ามี การเปลี่ยนตัวคน”

ซินชีวเองก็หัวเราะ “วันงานมงคลใหญ่เช่นนั้น ต่อให้เป็นประมุขเซวียอีก็ย่อมมีช่วงที่เพลอไพล ไม่ว่าจะใช้ยา ใช้ของวิเศษ หรือสมบัติอาคม ขอเพียงล่อลวงเขาได้สักช่วงเวลาหนึ่งก็พอ รอให้พี่สาวสนใจหวังแล้ว เกรงว่าท่านประมุขเองก็คงตั้งใจทำอะไรพี่สาวไม่ลง สุภาชิตบอกไว้ว่าเป็นสามีภรรยากันคืนเดียวก็ผูกพันกันนาน ร้อยคืน พี่สาว ท่านว่าจริงหรือไม่”

หุ่ยสูหยินเงยบคิดไปพักหนึ่ง ถึงกับรู้สึกว่าสตรีผู้นี้พูดมีเหตุผลอยู่บ้าง อีกทั้งนางก็อยากแต่งงานกับประมุขเซวียอีจริงๆ อยากจน

เจียนคลั่ง เมื่อก่อนนางไม่เคยคิดเลยว่าจะมีวิธีเช่นนี้ที่สามารถทำให้นางได้ครองคู่กับบุรุษที่ตนรัก ยิ่งคิดนางก็ยิ่งรู้สึกหัวน้ไหว

“เจ้าจะมาอยากช่วยข้าได้อย่างไร”

พอได้ยินประโยคนั้น ซินชิวก็รู้ทันทีว่าชีวิตน้อยๆ ของตัวเอง น่าจะปลอดภัยแล้ว จึงพูดอย่างสบายๆ กึ่งจริงกึ่งเท็จว่า “ข้าเพียงหวังว่าหลังจากที่สาวได้ครองคู่กับประมุขเซวียอีแล้วจะปล่อยให้ข้าได้กลับไปพบอวี๋หลางของข้าอีกครั้ง...จะว่าไปแล้ว ตะบะของข้าต่ำต้อยนัก มิอาจต่อต้านได้ หากข้าคิดจะหลอกพี่สาว พี่สาวแค่พลิกมือก็ฆ่าข้าได้แล้ว ยังมีอะไรให้ต้องเป็นกังวลอีกเล่า”

เป็นเช่นนี้จริง หุ่ยฮูหยินคิดในใจ นางยังมีวิธีป้องกันเรื่องไม่คาดฝันอยู่ด้วย หากสตรีผู้นี้ยินดีช่วยเหลือนางย่อมดีที่สุดในที่ หากคิดจะใช้ลูกไม้อะไร นางก็สามารถทำให้อีกฝ่ายตายได้ทันที

ซินชิว “ข้าเห็นว่าพี่สาวรักประมุขเซวียอีจากใจจริง แต่จิตใจของเขากลับแข็งแรงแรงดุจเหล็กกล้า พี่สาวไม่มีทางได้ใจเขามาทันที ถ้าอย่างนั้นก็ตัวเขามาก่อน ไม่แน่ว่านี่ก็คือโอกาสระหว่างพวกท่าน ถึงอย่างไรก็ดีกว่าผูกปมเค้นกันเช่นนี้กระมัง”

ในที่สุดหุ่ยฮูหยินก็ปล่อยมือออกจากลำคอของซินชิว นางนั่งลงบนบัลลังก์หิน ขบคิดอยู่พักใหญ่ เมื่อเทียบกับท่าทางโมโหจนเสียดสีเมื่อครู่แล้ว เห็นได้ชัดว่าสงบสติอารมณ์ได้มาก นางมองซินชิวอย่างพิณิจพิเคราะห์ “เหตุใดเขาถึงรักเจ้า เหตุใดถึงต้องแต่งงานกับเจ้า”

สิ่งที่นางสนใจอย่างแท้จริงและไม่อาจปล่อยวางได้ก็คือเรื่องนี้ เมื่อก่อนคือชิงเอ้อ ตอนนี้เป็นสตรีผู้นี้ ทำไม่ถึงเป็นนางไม่ได้

ในเรื่องที่แค่ถามเอาจากคนอื่นก็สามารถรู้ได้แล้วเช่นนี้ ซินชิวไม่คิดจะโกหก เธอตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า “ประมุขเซวียอีคิดว่า

ข้าคือชิงฮูหยินกลับมาเกิด”

หุ่ยฮูหยินอึ้งตะลึง ลุกขึ้นเอ่ย “เป็นไปได้! เจ้าไม่มีทางเป็นชิงเอ๋อกลับมาเกิด!”

ซินฉวีใจกระตุก เห็นนางพูดอย่างมั่นใจเช่นนี้ เธอก็อดสงสัยไม่ได้ว่า...หรือว่ามีความลับอะไรที่คนอื่นไม่รู้

ชินชิว พุดจาไฟเราะอ่อนหวานเอาใจไปหนึ่งรอบ ก็สามารถรักษาชีวิตน้อยๆ ของตัวเองไว้ได้ชั่วคราว

ทว่าแม่หุ่ยฮุยหนีจะถูกเธอโน้มหน้าได้แล้ว แต่นางก็ยังไม่พาเธอกลับไปยังถ้ำซือเฟิงทันที หากแต่จับเธอขังไว้ในถ้ำลาวาดำของภูเขาไฟแดงเป็นการชั่วคราวแทน

สำหรับการถูกขังอยู่ที่นี่ ชินชิวไม่รู้สึกละอายใจอะไรนัก ด้วยเธอเองก็ไม่ได้เพิ่งจะถูกคนจับขังเป็นครั้งแรก แต่เมื่อกล่าวถึงสภาพแวดล้อมของที่พักแห่งนี้ เธอกลับมีเรื่องที่ต้องพูดจริงๆ

บริเวณโดยรอบที่พักไม่มีทัศนียภาพใดๆ ให้เอ่ยถึง แล้วยังมีกลิ่นกำมะถัน ภูเขาไฟแดงทั้งลูกถึงกับไม่มีหญ้าหรือต้นไม้สักต้น นอกจากดินใหม่ไฉ่ไฉ่แล้วก็คือก้อนหิน ตามความเห็นของชินชิว ภูเขาลูกนี้ไม่ควรชื่อภูเขาไฟแดงอะไรด้วยซ้ำ ควรเรียกว่าภูเขาหัวโล้นน่าจะเหมาะสมกว่า

ถ้ำลาวาดำกินอาณาบริเวณกว้างขวางยิ่งนัก แสงภายในถ้ำ

มีดสลัว รอบด้านเต็มไปด้วยหินย้อยที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ พื้น
ตะปุ่มตะป่ำไม่เรียบ ราวกับบ้านที่สร้างเสร็จแล้วแต่ยังไม่ได้ตกแต่ง

ชินชิวกวาดตามองไปรอบๆ แล้วพึมพำในใจ *มิน่าเล่าหุ่ยฮูหยิน*
ถึงได้มีอาการป่วยเป็นโรคทางใจ อยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่มีดมน
กดดันเช่นนี้นานวันเข้า ใครจะไม่เกิดอาการทางจิตบ้าง

ชินชิว เพราะฉะนั้นถึงได้บอกว่าสภาพแวดล้อมในการอยู่อาศัย
นั้นมีอิทธิพลต่อความแข็งแรงของสภาพจิตใจคนเราอย่างยิ่ง

สิ่งที่ทำให้ชินชิวรับไม่ได้มากที่สุดก็คือ ในถ้ำลาวาตำแหน่งนี้
มีหุ่ยฮูหยินเป็นคนที่มีชีวิต...ปีศาจที่มีชีวิตเพียงคนเดียว ดูจากเกล็ด
บนร่างกาย ฟังจากชื่อของนาง ชินชิวก็รู้สึกว่าร่างเดิมของนางน่าจะเป็น
งูใหญ่¹ ตัวหนึ่ง

จะดีจะชั่วก็เป็นปีศาจที่ได้ครอบครองถ้ำแห่งหนึ่งเพียงลำพัง
ต่อให้ไม่มีปีศาจลูกน้องเต็มภูเขาให้เรียกใช้งานได้อย่างอาจารย์ของเธอ
อย่างน้อยก็ควรจะมีลูกสมุนไว้คอยเป็นหน้าเป็นตาบ้าง เหมือน
ถ้าชื่อเพ็งที่ยังมีซำรับใช้ให้ดูแล แต่นี่ไม่มีเลย ถ้าที่กว้างใหญ่ขนาดนี้
กลับมีเพียงหุ่ยฮูหยินที่ผลุบโผล่อย่างลึกลับ

หุ่ยฮูหยินคงจะมั่นใจมากกว่าชินชิวไม่อาจหนีออกไปจากที่นี่ได้
นับตั้งแต่สอบถามจนได้รู้ว่าทำไมชินชิวถึงได้รับความโปรดปรานจาก
ประมุขเซวียอาก็ไม่รู้ว่านางคิดอะไรอยู่ ความริษยาและความเป็นศัตรู
ที่มีต่อเธอก็ลดน้อยลงไปมาก ไม่มาสนใจเธอก็แล้วก็ไม่พูดคุย
กับเธอ ชินชิวจึงได้แต่สังเกตเอาเอง

“ให้ตายเถอะ ไม่มีใครอยู่เลยสักคน แบบนี้จะไม่ทำให้ข้า

¹ หุ่ย (虺) ในภาษาจีนหมายถึงงูที่มีพิษ

อัลดอันตายหรือหรือ”

ต่อให้ถ้าชื่อเพ็งจะนำเบือแคไหน อย่างน้อยก็ยังมีคนให้พูดคุย
ฆ่าเวลา หรือไม่ก็ทำให้เซวียเหยียนเหนียนผู้นั้นโมโหก็พอจะได้รับความ
ความบันเทิงอยู่บ้าง แต่อยู่ที่นี้ จะหาคนคุยด้วยสักคนก็ยังไม่

ชินชิวเพ็งจะบ่นเสร์จก็เงยหน้าขึ้นโดยบังเอิญ เธอก็เห็นดวงตา
เล็ก ๆ สีแดงกะพริบวูบวาบเป็นแถบอยู่เหนือศีรษะ ราวกับหลอดไฟ
สีแดงดวงเล็กที่แขวนเรียงรายบนต้นไม้เวลาฉลองปีใหม่

เธอชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะมองออกว่าดวงตาที่เบิกกว้าง
จับจ้องเธออยู่นั้น แท้จริงคือฝูงค้างคาวสีดำทะมึนจำนวนมาก
เธอเองก็เมื่อมากแล้วจริงๆ ถึงกับโบกมือให้กับหลอดไฟสีแดงดวงเล็ก
ที่นำกล้วพวกนั้น

“สหายทั้งหลาย ฟังภาษาคนเข้าใจหรือไม่”

เสียงของเธอก็องสะท้อนอยู่ในถ้ำแห่งนี้ แล้วก็มีเสียงตอบกลับ
มาทันที เป็นเสียงเล็กแหลมแฝงด้วยเสียงหัวเราะประหลาดที่ตั้งมาจาก
เหนือศีรษะ ค้างคาวตาแดงสีดำทะมึนที่เกาะเรียงเป็นแถวเอ๋ยเสียงเบาๆ

“มีคนมาแล้ว มีคนมาแล้ว!”

“มีคนจะถูกหุ่ยฮูหยินกินแล้ว คิกๆๆๆ”

“หุ่ยฮูหยินจะกินคนแล้ว คิกๆๆๆ”

ภาพเหตุการณ์นี้พิลึกพิลั่นอย่างยิ่ง แต่ชินชิวกลับไม่รู้สึกร
หวาดกลัว พลั้ววิญญูณของเธอถูกผนึกไว้ จึงได้แต่ป็นขึ้นไปบนผนัง
หินตะปุ่มตะป่ำอย่างเชื่องช้า เธอเหยียบลงบนผนังหินที่หูนออกมา
ป็นไปจนถึงจุดที่ค่อนข้างใกล้กับฝูงค้างคาว แล้วหยิบตะเกียงดวงหนึ่ง
ขึ้นมาส่อง พลังเอ๋ยด้วยความประหลาดใจ “ทำไมรี...พวกเจ้าก็เป็น
ปีศาจหรือ ถึงกับพูดได้”

ทันทีที่เธอหยิบตะเกียงออกมา ถ้าเล็ก ๆ แห่งนี้ก็สว่างขึ้น พวกค่างคาวที่ส่งเสียงหัวเราะคิก ๆ ไม่หยุดพลันสยายปีก ลักษณะเหมือนหนูตัวเล็กที่กระพือปีกบินหนีไปยังมุมมืดอื่นด้วยความหวาดผวา

ซินชิวไล่ตามไปอย่างไม่ลดละ “สหายทั้งหลาย อย่าเพิ่งรีบร้อนจากไปสิ! ข้าเพิ่งมาอยู่ใหม่ มาพูดคุยกันหน่อยดีหรือไม่!”

พวกค่างคาวร้องตะโกนด้วยเสียงเล็กแหลม “ฆ่าคนแล้ว! ฆ่าคนแล้ว! อย่าฆ่าพวกเราเลย ขออภัยเลย!” จากนั้นก็พากันบินหนี อุตลุดไปทั่วถ้ำ ครั้นบินไปถึงถ้ำอีกแห่งก็ทำให้ค่างคาวที่อาศัยอยู่ในถ้ำแห่งนั้นตกใจไปตาม ๆ กัน

ซินชิวจนปัญญา เห็นได้ชัดว่าหากเธออยากจะพูดคุยกับพวกมัน ก็ได้แต่ทำตัวเป็นนกฮูกจมอยู่ในความมืดมืดพร้อมกับพวกมัน เธอจึงเก็บตะเกียงลงไป แล้วถึงได้เข้าร่วมกลุ่มเซตอย่างราบรื่น

ไม่นานนักเธอก็สังเกตเห็นว่าค่างคาวพวกนี้ทั้งไม่ใช้ปีศาจแล้ว ก็ไม่มีสติปัญญาอะไร ก็แค่วิญญูณชั่วร้ายน้อยๆ ที่ตูดซบกลิ่นไอสกปรกมากเกินไป

พวกมันล้มผัสส์กลิ่นอายความตายและความอาฆาตบนร่างคนตายมานาน อีกทั้งยังอาศัยอยู่ในสถานที่เช่นนี้ตลอดทั้งปี ดังนั้นจึงสามารถพูดได้ ทว่าสิ่งที่พวกมันพูดออกมานั้นกลับเป็นเพียงถ้อยคำที่คนตายเคยเอ่ยหรือเคยได้ยินมาก่อน ทำให้กลายเป็นตอบไม่ตรงคำถาม รวากับพูดคุยกันคนละเรื่อง

หากมีคำศัพท์หรือภาพเหตุการณ์ใดไปกระตุ้นความทรงจำที่หลงเหลืออยู่ของค่างคาวพวกนี้ พวกมันก็จะพรั่งพรูประโยคเหล่านั้นออกมา ฟังแล้วชวนให้ชนลูกขนฟอง

แต่เมื่อเผชิญหน้ากับเหตุการณ์และคู่สนทนาที่น่าหวาดกลัว

เช่นนี้ ซินชิวกลับรู้สึกสนุกเหมือนคนยุคปัจจุบันที่หยอกล้อกับเครื่องปัญญาอ่อนประดิษฐ์² เธอนั่งยองอยู่บนก้อนหินสูงก้อนหนึ่งทดลองใช้คำหลักในการค้นหาแล้วคำเล่า เล่นสนุกอย่างมีความสุข

“ชิงเอ๋อ” ซินชิวเอ่ย

ฟงคังคาวพลันส่งเสียงตอบกลับราวกับกลุ่มแซดที่ถูกปิดหน้าจอ “ชิงเอ๋อสมควรตาย!”

“ชิงเอ๋อนางแพศยา!”

“ชิงเอ๋อตายแล้ว พี่บุญธรรมเซวียอก็เป็นของข้าแล้ว!”

ซินชิวเรียกชื่อชิงเอ๋ออีกครั้ง ฟงคังคาวก็ยังคงมีคำตอบรับที่ไม่เหมือนเดิม เธอถึงขั้นได้ยินเสียงเล็กๆ ทั่วแหว่เบาคล้ายกำลังร้องเพลงว่า “ฉีกหัวนางเอามาทำเป็นกาเหล้า สับมือทำนางเอามาทำเป็นตะเกียบ ควักหัวใจตบไตใส่ฟงนางมาหันเป็นขึ้น เจื่อนเนื้อนางมากินให้หมด...”

ซินชิววิจารณ์ “ไม่คล้องจองกันเท่าไรนะ”

จากนั้นเธอเอ่ยอีกว่า “ประมุขเซวียอ”

ฟงคังคาวพร่าปน “ไยพี่บุญธรรมถึงไม่รักข้า”

“ท่านประมุขมาแล้ว! ท่านประมุขมาแล้ว! สุหยินดีใจแล้ว!”

“ท่านประมุข...ท่านประมุข สุหยินกินคนอีกแล้ว!”

ซินชิวจึงลองเอ่ยอีกคำ “ศพ”

ฟงคังคาวน้ำเสียงเศร้าสลด “อ้า หุ่ยสุหยินกินข้าแล้ว!”

“หุ่ยสุหยินกินคนไปมากมายแล้ว”

² ล้อมาจากคำว่า ‘ปัญญาประดิษฐ์’ หรือ AI¹ ซึ่งย่อมาจาก Artificial Intelligence แต่บางครั้งเนื่องจาก AI ยังมีข้อผิดพลาดและความไม่เสถียร จึงทำให้เกิดคำเรียกเชิงเสียดสีว่า ‘Artificial Idiot’ หรือปัญญาอ่อนประดิษฐ์

“กระดุกของข้าอยู่ที่ไหน ฮือ ๆ ๆ”

“กระดุกของข้าถูกพวกเขาโยนทิ้งไปในหลุม วันหน้ากระดุกของพวกเขาก็จะทับอยู่เหนือกระดุกของข้า”

...

คำพูดที่เป็นประโยคสั้น ๆ เหล่านี้ส่วนใหญ่ล้วนพูดด้วยน้ำเสียงหวาดกลัว อีกทั้งเป็นข้อมูลที่ไม่ได้มีความหมายอะไรมากนัก มีเพียงบางประโยคที่คล้ายจะมีข้อมูลให้พอคาดเดาต่อไปได้

ไม่สู้ลองไปหาดู...

ระหว่างที่ชินชิวสำรวจไปทั่วถ้ำลาวาดำ ในที่สุดเหล่าซำรับใช้ของถ้ำซื่อเฟิงก็อาศัยแผนที่ที่เธอวาดไว้ให้ นำเทียบเชิงงานมงคลฉบับนั้น ไปส่งที่สุ่หลิงได้สำเร็จ

นับตั้งแต่ส่งลูกศิษย์จากไป อีกทั้งยังตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ให้ร่างมนุษย์ของตนติดตามไปด้วย อารมณ์ของเฉินถูอูว์ก็ไม่เคยสงบสุขอีกเลย เขาเป็นห่วงว่าลูกศิษย์อาจเผชิญอันตรายถึงชีวิต แต่ละวันจึงผ่านไปอย่างทุกข์ทรมาน แม้แต่ต้นไม้และน้ำผึ้งในปากก็ไม่ค่อยอีกต่อไป ไม่ว่าจะนอนอยู่บนต้นไม้ต้นใดของภูเขาโยวหวง เฉินถูอูว์ก็ไม่เคยรู้สึกสบายใจ

ช่วยไม่ได้ เขาได้แต่เบียดดวงตาสองข้างที่มีรอยคล้ำได้ตามาตั้งแต่เกิดค้างไว้ แล้วใช้ร่างเดิมเข้าไปในโลกของเตาหลอม เตรียมจะหลอมอะไรบางอย่างเพื่อฆ่าเวลา

เขาก็ไม่ต่างจากช่างฝีมือผู้ช่ำชองทั่วไป เมื่อฝึกปรือจนถึงระดับสูงสุดแล้วก็แทบไม่มีพื้นที่ให้พัฒนาอีก สิ่งที่เคยไขว่คว้าไม่มีแล้ว จึงหมดสิ้นความกระตือรือร้น มีเพียงยามที่ได้หลอมของเล่นให้ลูกศิษย์

เท่านั้นที่พอจะหาความเบิกบานใจได้บ้าง

ด้วยเหตุนี้เมื่อเข้าไปในเตาหลอม เซินถูอวี่จึงสังเกตเห็น เขามังกรเทพชิ้นหนึ่งซึ่งไม่รู้ว่าลูกศิษย์นำมาทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อใด ปฏิบัติแรกของเขาไม่ใช่ความรู้สึกว่าตัวเองได้รับของขวัญที่ลูกศิษย์นำมาแสดงความกตัญญู แต่เริ่มใคร่ครวญว่าจะนำสิ่งนี้ไปหลอมเป็นอะไรให้ลูกศิษย์ดี

เขามังกรเทพนับเป็นของล้ำค่าหายาก เดิมทีก็สามารถนำไปทำเป็นอาวุธได้อยู่แล้ว แต่เมื่อผ่านการหล่อหลอมของเขาจึงจะสำแดง พลังภาพทั้งหมดออกมาได้อย่างเต็มที่ ยามลูกศิษย์นำไปใช้จะยิ่ง สะดวกมากกว่าเดิม

เขาบอกว่าจะหลอมก็หลอมทันที เซินถูอวี่อยู่ในเตาหลอม เนินนานไม่ยอมออกมา

หากเป็นในอดีต ต่อให้เขาอยู่ในเตาหลอมนานหลายสิบปี ก็ไม่มีใครมารบกวนเขา ทว่าคราวนี้เทียบเชิญส่งมาถึงหน้าประตู แล้ว ในฐานะอาจารย์ของเจ้าสาว เซินถูอวี่จึงหนีไม่พ้นถูกศิษย์พี่รอง ชูเชียนจื่อที่เลื่อนขั้นเป็นคนเฝ้าประตูคนใหม่ของสุหฺงหลิง ซึ่งชอบ ช่วยเหลือคนอื่นอย่างกระตือรือร้นดึงตัวออกมาจากเตาหลอม

“ศิษย์พี่รอง มีเรื่องอะไรหรือ” เซินถูอวี่ออกมาจากเตาหลอม ถามด้วยสีหน้าเรียบเฉยไร้อารมณ์

ศิษย์พี่รองของเขาที่ความเกรี้ยวกราดไม่ได้ลดน้อยลงไปกว่าอดีต กลับตบเทียบเชิญแผ่นหนึ่งมาตรงหน้าเขา “เจ้าดูเอาเองเถิด”

เซินถูอวี่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นจึงรีบเทียบเชิญมาดู นอกจาก ชูเชียนจื่อแล้ว ยังมีศิษย์หลานบางคนที่ยังสาวสารว่องไวติดตามมาด้วย ต่างมารอดูว่าอาจารย์ลุงเซินถูอวี่จะมีปฏิกิริยาเช่นไร

เซ็นจูวี่ก็มองเทียบเชิญงานมงคล ปฏิกริยาตอบสนองแรกคือ ตื่นตระหนกกลนลาน เขาหลับตาลงรับสัมผัสสออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรู้สึกได้ว่าร่างมนุษย์ของตนที่ถูกสร้างรูปลักษณะขึ้นมาใหม่กำลังอยู่ในสถานที่ที่ปลอดภัยแห่งหนึ่ง ไม่ได้ถูกลูกศิษย์จับได้แล้วลากตัวไปแต่งงานด้วย

เมื่อพบว่าคนที่ลูกศิษย์แต่งงานด้วยไม่ใช่ร่างแยกของตน อาจารย์แพนด้าที่เพิ่งเผยสีหน้าโล่งอกก็ชะงักแข็งค้างในหับพลัน

เซ็นจูวี่ “...”

ไม่ถูกสิ ไม่ใช่ร่างมนุษย์ของเขาหรือ

“นี่คืออะไร” เล็บแหลมสีดำสนิทของเซ็นจูวี่กรีดผ่านชื่อของ ประมุขเซวียอึบนเทียบเชิญ คล้ายพื้มพำกับตัวเอง

“ก็ชัดเจนอยู่นะ นี่ก็คือชื่อคน น่าจะเป็นคู่บ่าเพ็ญเพียรของ ศิษย์น้องชิวเออร์ในอนาคตแล้ว” ศิษย์หลานโง่ซิงยี่นศิระชะเข้ามาดูอย่างไม่กลัวตาย ตอบกลับอย่างคนปากไว

ไม่นานก็มีศิษย์หลานอีกคนร้องเอ๊ะขึ้นมา “คล้ายว่าข้าจะเคย ได้ยินมาก่อน ดูเหมือนจะเป็นเจ้าของถ้าสวรรค์พื้นที่มงคลแห่งหนึ่งในภูเขาชางซาน”

“อย่างนั้นหรือ ตบะเป็นอย่างไร คู่ควรกับศิษย์น้องชิวเออร์ของพวกเราหรือไม่”

“เรื่องนี้ข้าไม่รู้ ข้าเองก็แค่เคยได้ยินแต่ไม่เคยเจอตัวเขามาก่อน แต่ในเมื่อศิษย์น้องชิวเออร์เต็มใจ ก็น่าจะไม่ใช่คนธรรมดาหรอกนะ”

เซ็นจูวี่ไม่ได้ยินเสียงวิพากษ์วิจารณ์ครึกครื้นของเหล่าศิษย์หลานแม้แต่บ่อย เขาลุกขึ้นยืนเงิบๆ ก่อนกระหึบเท้าพื้นดินสะเทือนอยู่ครู่หนึ่ง ภูเขาโยวหวงก็มีวามรหือตะบึง กวางโผนทะยาน นกส่งเสียงร้อง เหล่าแม่ทัพปีศาจที่กลับคืนสู่ร่างเดิมรีบรุดมาถึงทันที

ก่อนหน้านี้พวกแม่ทัพปีศาจได้พักผ่อนกันมานานหลายปี ราวกับว่าเริ่มใช้ชีวิตในนั้นไปด้วยพร้อมกับราชาปีศาจไปล่วงหน้าก่อนแล้ว ทว่าตั้งแต่ราชาปีศาจรับลูกศิษย์ ทุก ๆ สามวันถึงห้าวัน พวกเขา ก็จะต้องออกจากภูเขามาไปรอบหนึ่ง ก็ไม่รู้ว่าเจ้านายน้อยที่ชอบสร้างเรื่อง ของพวกเขาคนนั้นเกิดปัญหาอะไรอีก ถึงได้ทำให้ราชาปีศาจยอม พาพวกเขาออกไปเดินเล่นชั่วคราว

“อาจารย์ลุงเซินถู ทำทางเช่นนี้ของท่านไม่เหมือนจะไปเข้าร่วม งานแต่งของศิษย์น้องซีวเออร์เลยนะขอรับ เหมือนจะไปนัดสาวมา แต่งงานมากกว่า” เหล่าศิษย์หลานที่มามุ่งดูเสียงหัวเราะชอบใจ

เซินถูยิ้มมองไปยังทิศไกลด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ “ไม่มีงานแต่ง ไม่มีการแต่งงาน อาซีวเจออันตราย ข้าจะไปช่วยนาง”

เหล่าศิษย์หลานหันมามองหน้ากันตาปริบ ๆ “อาจารย์ลุงเซินถู รู้ได้อย่างไร ข้าว่าลายมือนี้คือลายมือของศิษย์น้องซีวเออร์ หรือไม่ บางทีนางอาจเจอคนที่รักจริง ๆ จึงอยากแต่งงานใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ก็เป็นได้นะขอรับ”

สีหน้าของเซินถูวิปลันน่ากลัว เขาบีบเทียบเซินถูแน่น ปลายนิ้ว จิกลงบนข้อของประมุขเซวียอี

“เป็นไปไม่ได้ บังคับลูกศิษย์เข้าไปแต่งงาน ข้าจะฆ่าเขาซะ”

เขายังพูดไม่ทันขาดคำ เทียบเซินถูในมือก็ลุกไหม้ เริ่มจาก ข้อของประมุขเซวียอีแล้วไหม้ลามออกไปรอบด้านอย่างรวดเร็ว สุดท้ายเหลือแค่ข้อของซินชีวที่ล่องลอยอยู่ในมือของเซินถูอวี ถูกเขากุมเอาไว้

หลังเห็นอาจารย์ลุงเซินถูพาเหล่าแม่ทัพปีศาจกลุ่มใหญ่จากไป ด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม ศิษย์หลานจำนวนมากก็พากันนิวกาศวิจารณ์

“ในเมื่ออาจารย์ลุงเชินถูพูดเช่นนั้น เกรงว่าศิษย์น้องซีวเออร์ คงถูกบังคับให้แต่งงานจริง ๆ แต่ในฐานะลูกศิษย์ผู้หลัง เรื่องเช่นนี้ ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะถึงอย่างไรคนที่เคยโดนชิงตัวก็ไม่ได้มีแค่ ศิษย์พี่ชายหญิงคนสองคนเท่านั้น ทุกคนใครบ้างไม่เคยเจอมาก่อน เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ โฉนอาจารย์ลุงเชินถูกต้องตั้งเครียดถึงเพียงนี้ด้วย”

อีกคนหัวเราะแล้วเอ่ย “ใช่ที่ว่าเจ้าจะไม่รู้เสียหน่อย อาจารย์ลุง เชินถูรักถนอมและเป็นห่วงศิษย์น้องซีวเออร์มาก คนที่ไม่รู้ความเป็นมาคิดจะแต่งงานกับลูกศิษย์เพียงคนเดียวของเขา อาจารย์ลุง เชินถูมีปฏิกิริยาอย่างนี้ก็ปกติ รอให้คราวหน้าศิษย์น้องซีวเออร์ เจอเรื่องแบบนี้อีก อาจารย์ลุงก็คงไม่ถือสาแล้ว”

“ข้าว่าอาจารย์ลุงเชินถูไม่จำเป็นต้องกังวลถึงเพียงนี้ ศิษย์น้อง ซีวเออร์เป็นคนเฉลียวฉลาด ต้องไม่มีทางเกิดเรื่องอะไรแน่ หากนาง เต็มใจจริง ๆ จะทำอย่างไร หากอาจารย์ลุงไม่นำของขวัญติดมือไปให้ ด้วย แล้วเกิดเรื่องเข้าใจผิดกันขึ้นมาจริง ๆ ถึงเวลาจะไปหาของขวัญ ร่วมแสดงความยินดีมาจากที่ไหน” ศิษย์หลานบางคนที่ม่ประสพการณ์ ส่ายหน้า

ยังมีศิษย์หลานที่ทอดถอนใจอย่างปลงอนิจจัง “อาจารย์ลุง เชินถูใส่ใจอย่างที่ศิษย์น้องซีวเออร์บอกจริง ๆ ด้วย หากเปลี่ยนมาเป็นอาจารย์ของข้า เกรงว่าคงโยนเทียบเชิญทิ้งไปอีกด้านครั้นจะ สนใจแล้ว”

มีคนลุ่มคล่ำปลายคางเอ่ยขึ้นมาอีกว่า “มีผู้พวกเราติดตามไป ดูด้วยดีหรือไม่ หากเป็นงานแต่งงานของศิษย์น้องซีวเออร์จริง ๆ พวกเราก็จะได้ไปดื่มสุรามงคลกันสักจอก หากไม่ใช่ ถือว่าไปร่วมวง ความครึกครื้นก็ยิ่งดี”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น เหล่าศิษย์พี่ชายหญิงที่สนิทสนมกับชินฉิว
อีกทั้งยังไม่มีภาระติดตัวต่างก็กลับไปหยิบของขวัญที่พอเป็นหน้าเป็นตา
มาคนละชิ้น แล้วพากันติดตามไปด้านหลังเซ็นจูวี่อยู่ไกลๆ มุ่งหน้า
ไปยังถ้ำซื่อเฟิงอย่างพร้อมเพรียงกัน

“หรือว่าหุ่ยฮุยฮุย ผู้นี้ไม่ใช่ปีศาจจิ้ง แต่เป็นปีศาจกระดูกขาว เหตุใดถึงได้มีกระดูกมากมายขนาดนี้”

หลังหาหลุมศพขนาดใหญ่ที่พวกค่างคาบอกเจอ ซินชีวก็เดาะปากเอ่ยอย่างสะท่อนใจ

หลุมศพนี้เป็นหลุมใหญ่ที่ธรรมดาตามหลุมหนึ่ง รอบด้านมีควันท่าแผ่อบอวล กระดูกขาวโพลนที่อยู่กันหลุมเดี่ยวผลุบเดี่ยวโผล่ด้านล่างสุดยังมีลาวาสีดำไหลริน ไม่รู้ว่าเป็นสิ่งสกปรกอะไรกันแน่ หากขยับเข้าไปใกล้ก็จะได้กลิ่นประหลาดที่อธิบายไม่ถูก

ซินชีวเดินวนรอบหลุมยักษ์หนึ่งรอบ คิดอีกว่าที่น่าจะเป็นสถานที่ที่หุ่ยฮุยฮุยเอาขยะมาทิ้ง เพราะถึงอย่างไรหากไม่ผิดไปจากที่คาด คนและสัตว์ที่นางกินไม่หมด หรือกินแล้วไม่ย่อยก็ล้วนถูกโยนมาไว้ที่นี่

ในโลกแห่งการบำเพ็ญเพียรที่ไม่มี การแบ่งฝ่ายธรรมะและ อธรรมอย่างชัดเจนใบนี้ ฝ่ายชั่วร้ายที่ยุ่งเหยิงไร้ระเบียบซึ่งชอบกินคน

อย่างหุ่ยฮูหยินนี่ ซินชิวเองก็เห็นมาไม่น้อย ทุกครั้งที่ได้เห็น เธอก็นึกอยากจะทำอะไรบางอย่างเพื่อส่งคนเหล่านั้นเข้าสู่วังสงสาร

ซินชิวอยู่ขอบหลุมศพหนึ่ง ขณะเตรียมจะเดินกลับไป พลันเห็นว่าหุ่ยฮูหยินที่มาพร้อมกับลมดาร์ระลอกหนึ่งพุ่งมาถึงที่นี่ ฝีเท้าของเธอหยุดชะงัก ขยับหลบวูบไปซ่อนตัวอยู่ในร่องหินยักษ์สองก้อนที่อยู่ด้านข้าง รอดูว่าหุ่ยฮูหยินจะทำอะไร

หุ่ยฮูหยินขยับเอวเบา ๆ ลอดทะเลลุดวันดำเข้าไป มุ่งหน้าไปยังกันหลุมยักษ์ ซินชิวเห็นกับตาว่านางกลายเป็นงูใหญ่ที่มีเขาตัวหนึ่ง กำลังเกลือกอยู่ท่ามกลางลาวาสีดำเบื้องล่าง ลาวาสีดำประหลาดที่ไหลรินถูกร่างกายของนางดูดซับ ทำให้เกล็ดบนร่างของนางยิ่งสว่างไสวกว่าเดิม

ซินชิว อาบโคลนได้ผลลัพท์ดีขนาดนี้เลยหรือ งูทั้งตัวสว่างกว่าเดิมคล้ายกับถูกขัดเกลาให้เงาอย่างไรอย่างนั้น

คืนนี้เป็นคืนดวงจันทร์เต็มดวง เพดานด้านบนที่ตรงกับหลุมยักษ์มีรูเล็ก ๆ อยู่รูหนึ่ง แสงจันทร์เป็นเส้นส่องทะเลลุดมาจากเบื้องบน บังเอิญกระทบลงบนร่างของหุ่ยฮูหยินพอดี ซินชิวพอจะมองเห็นได้ว่าในร่างของหุ่ยฮูหยินมีอะไรบางอย่างกำลังเปล่งแสง เธอเลิกคิ้ว ความคิดแรกก็คือต้องเป็นของดี

ช่วยไม่ได้ ในไซอิ๋วและนิทานเกี่ยวกับภูตผีปีศาจทั้งหลาย ล้วนบอกกับพวกเราว่า บนร่างของปีศาจที่ฝึกตนสำเร็จมักจะมีของดีอะไรบางอย่างอยู่เสมอ

หากว่าส่องแสงได้ด้วยก็ต้องใช้แน่นอน เหมือนอย่างก่อนหน้านี้ที่พวกเธอรวมตัวกันฆ่าหมู ไช่มุกเขียนหมื่นปีที่ส่องแสงอยู่ในร่างของพระโพธิสัตว์จินกังเทียนหวัง ทุกวันนี้ก็อยู่ในร่างกายเธอ แล้วก็เพราะไช่มุกกิเศษเมื่อดีนี่ เวลาที่เธอฝึกตนจึงเหมือนกับได้เพิ่มบัพความเร็ว

ในการอัปเดตระดับ

ก็*ไม่รู้*ว่าในร่างของหุ่ยฮูหยินมีสมบัติแบบใดอยู่กันแน่

ซินชิวที่กำลังน้ำลายสออยากได้สมบัติใหญ่ของคนเขาเห็นวายุักษ์ในหลุมชูหัวขึ้น พร้อมส่งเสียงชูฟอใส่แสงจันทร์เสี้ยวนั้น หลังศีรษะพลันมีเยื่อบาง ๆ สองข้างคล้ายปีกกางออกมา ดูราวกับหูกใหญ่ สองข้าง ขยับไหวอยู่กลางอากาศเบา ๆ ขณะเดียวกันในหลุมใหญ่ ก็มีจุดแสงมากมายบินออกมาคล้ายหิ่งห้อยนำสงสารกลุ่มหนึ่งที่ล้วนถูぐยุทธ์สูบเข้าไปในปาก

นั่นมัน...เหมือนจะเป็นเศษซากวิญญาณของมนุษย์?

หากคนธรรมดาตายไป จิตวิญญาณจะเปราะบางอย่างมาก นอกจากบางส่วนที่เพราะเหตุการณ์ไม่คาดฝันสารพัดรูปแบบทำให้กลายเป็นผีประเภทต่าง ๆ แล้ว วิญญาณส่วนที่เหลือก็มักจะสลายหายไปตามกาลเวลา ทว่าบนโลกใบนี้นอกจากภูตผีปีศาจจำนวนมากที่ชอบกินเนื้อคนแล้ว ยังมีจำพวกที่สามารถกินดวงวิญญาณได้อีกด้วย ดูท่าหุ่ยฮูหยินน่าจะเป็นปีศาจตนหนึ่งที่สามารถกินวิญญาณของคน ซึ่งถือว่าหาได้ยากแล้ว

ซินชิวนึกถึงก่อนหน้าที่หุ่ยฮูหยินหัวเราะเสียงหยันดังฟอ ๆ ใส่ตน นึกถึงที่นางบอกว่าตัวเองไม่มีทางเป็นชิงเอ๋อกลับชาติมาเกิด

ชิงเอ๋อ*ไม่มี*ทางกลับชาติมาเกิดได้...หรือว่านางกินวิญญาณของชิงเอ๋อเข้าไปด้วยแล้ว

หากเป็นเช่นนั้นจริง ประมุขเซวียอู้รู้หรือไม่

ในขณะที่ส่องกำลังขบคิดปัญหาข้อนี้ ซินชิวพลันสะดุ้งเฮือก สัมผัสได้ถึงอันตรายที่มาเยือน ทว่ายังไม่ทันเงยหน้า ร่างของเธอก็ลิ่งไปกับพื้นอย่างว่องไวก่อนแล้ว แต่กระนั้นก็ยังหลบทางสี่ดำทะมึน

ที่ส่องแสงสว่างไม่ทัน ถูกหุ่ยฮูหยินซึ่งอยู่ในรูปลักษณะกึ่งคนกึ่งงู ที่ไม่รู้ว่าเลื้อยออกมาจากหลุมตั้งแต่เมื่อไรกระซอกตัวมาไว้เบื้องหน้า เผลอญกับดวงตาขุ่นมัวไร้สติคุณั้น

เห็นว่าริมฝีปากสีแดงเพลิงขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ ซินชีวก็ตะโกนดังลั่น “พี่หญิงหุ่ยไม่ยอมแต่งงานกับประมุขเซวียอีแล้วหรือ!”

ทางงูหยุดชะงัก ซินชีวพยายามเกลี้ยกล่อมต่ออีกครั้ง “พี่หญิงหุ่ยปล่อยข้าไปเถอะ พวกเราตกลงกันแล้วว่าข้าจะช่วยให้ท่านได้แต่งงานกับท่านประมุข ให้ท่านทั้งสองเป็นคู่รักเทพเซียนนับแต่นี้ไปมิใช่หรือ

“พี่หญิงหุ่ยก็น่าจะรอดคอยมากเหมือนกันไม่ใช่หรือ ข้ายอมต้องช่วยท่านแน่ อีกไม่นานพี่สาวก็จะสมหวังแล้ว”

ดวงตาที่ขุ่นมัวคุณั้นของหุ่ยฮูหยินเผยสติแจ่มชัดขึ้นมาเสี้ยวหนึ่ง นางเพ่งมองซินชีวอย่างละเอียด ในที่สุดก็ยอมปล่อยเธอ

“ใช่...ข้าจะแต่งงานกับพี่บุญธรรมเซวียอีแล้ว” นางพูดเนิบช้า ก่อนกลับคืนสู่ร่างคนอีกครั้ง มือที่เย็นเฉียบบีบคางของซินชีว “หากเจ้ากล้าเล่นลูกไม้อะไร ข้าจะกินเจ้าซะ กินทั้งร่างกายทั้งวิญญาณของเจ้า เข้าใจหรือไม่”

ซินชีวมองเกล็ดบนหลังมือของนางที่ยังจางหายไปไม่หมดแล้ว เพลยรอยยิ้มบาง ๆ อย่างจริงใจ “ตะบะของข้าน้อยนิด ไม่กล้าหลอกลวง พี่หญิงหุ่ยเด็ดขาด...จะนำไปแล้ว ประมุขเซวียอีก็น่าจะรู้ว่าข้าถูกพี่สาวเชิญมาเป็นแขกแล้ว เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้งานแต่งของพี่หญิงหุ่ยกับท่านประมุขเกิดข้อผิดพลาด ตอนนี้พวกเราควรกลับไปเตรียมตัวที่ถ้าซื้อเพิงแล้วหรือไม่”

หากยังไม่รีบกลับไป ใครจะรู้ว่าคราวหน้าหากนางบ้าขึ้นมา

จะยังเบรคตัวเองทันหรือไม่

“ใช่ เจ้าพุดตูก เราควรจะไปถ้าซื้อเฟิ่งได้แล้ว”

ซินชีวพรุลมหายใจออกมาเบา ๆ

ประมุขเซวียอี เจ้าของถ้ำซื้อเฟิ่งเฟิ่งเก็บของล้ำค่าอย่างสุดท้ายที่นำมา
ใช้หลอมยาหวนคืนได้สำเร็จก็ได้รับข่าวจากตูเหยียน จึงรีบกลับมาทันที
เดิมทีสีหน้าของตูเหยียนก็ซีดขาวอยู่แล้ว พอสัมผัสได้ถึง
ไฟโทสะของประมุขเซวียอีหน้าก็ยิ่งเผือดสีเข้าไปใหญ่ สภาพหน้าเวทนา
อย่างยิ่ง เขาเอ่ยอย่างยากลำบากว่า “ข้าเองก็ไม่รู้ว่าหุ่ยฮูหยินรู้ข่าวนี้
ได้อย่างไร อีกทั้งตะบะของนางก็สูงกว่าเมื่อก่อน นางบุกเข้ามาชิงตัวคน
ที่ถ้ำซื้อเฟิ่ง ข้าขวางไว้ไม่อยู่จริง ๆ”

ประมุขเซวียอีจ้องผู้ติดตามที่จงรักภักดีกับตนมานานหลายปี
ผู้นี้เขม็ง ไม่พูดไม่จาจะหมุนตัวจากไป ตูเหยียนได้แต่กัดฟัน
ไล่ตามไปโน้มน้าว “ผ่านไปนานขนาดนี้แล้ว หุ่ยฮูหยินจะต้องจับคน...
ท่านประมุขไปตอนนี้ก็น่าจะสายไปแล้ว...”

“หุ่ยฮูนี่ว์!”

ประมุขเซวียอีปล้นคำรามอย่างเดือดดาล ตูเหยียนมองตามไป
ก็เห็นว่าตรงหน้าปากถ้ำซื้อเฟิ่งมีลมดำระลอกหนึ่งม้วนหอบมา เขาก็
อดตะลึงไม่ได้

หุ่ยฮูหยินผู้นี้ฆ่าซินชีวไปแล้ว เหตุใดยังกล้ามารับโทษจาก
ท่านประมุขอีก

ทว่านาทีถัดมา ประมุขเซวียอีและตูเหยียนต่างก็เห็นลมดำ
สลายหายไป เผยให้เห็นใบหน้าเปื้อนยิ้มที่คุ้นเคยของซินชีว คนผู้นี้
หน้าแดงแปลงปลั่ง ไม่เพียงแต่ไม่มีความเสียหายใด ๆ ถึงขั้นที่ว่ายัง

คล้องแขนของหุ่ยฮูหยินที่อยู่ด้านข้าง ทำท่าทางราวกับเป็นพี่สาว น้องสาวที่สนิทกัน

ไม่เพียงดูเหยียนเท่านั้นที่มองตาค้างสงสัยว่าตนเองอาจมองผิดไป แม้แต่ประมุขเซวียอีที่ก่อนหน้านี้ทั้งตกใจทั้งโกรธ ครั้นเห็นภาพนี้ก็ยิ่งอิงไปตามกัน

ความยึดมั่นถือมั่นที่หุ่ยฮูหยินมีต่อตน ประมุขเซวียอีรู้ดีมานานแล้ว เมื่อครู่พอได้ยินว่าซินชิวถูจับตัวไป เขาก็คิดทันทีว่าเมื่อนางตกไปอยู่ในเงื้อมมือของหุ่ยหนี่ว เกรงว่าจะเจอกับเรื่องไม่คาดฝันเป็นแน่ ใครจะรู้ว่าเพียงครู่ถัดมา เขากลับได้เห็นทั้งสองปรากฏตัวขึ้นพร้อมกันอย่างสุขสบายดี นับว่าเหนือความคาดหมายอยู่ไม่น้อย

เทียบเชิญส่งออกไปแล้ว หลายวันมานี้แขกที่อยู่ที่ไกลต่างก็ทยอยกันมาถึง ต่อให้ไม่ได้รับเทียบเชิญ นักพรตและพวกภุมปีศาจแห่งป่าเขาบางส่วนที่ได้ข่าวนี้ก็พากันมาแสดงความยินดีถึงที่ทำให้ถ้าชื่อเพิงคี้กัคเป็นอย่างยิ่ง ผู้คนแหวะเวียนไปมาไม่ขาดสาย การปรากฏตัวของหุ่ยฮูหยินกับประมุขเซวียอีในตอนนี้จึงดึงดูดความสนใจจากคนนับไม่ถ้วนทันที

“หุ่ยหนี่ว เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่” น้ำเสียงของประมุขเซวียอีระแวดระวัง แผงไว้ด้วยการคุกคาม

หุ่ยฮูหยินมองเขาด้วยสีหน้าทั้งโกรธทั้งน้อยใจ พึมพำว่า “ปีญุธรรม ไยท่านต้องแล้งน้ำใจกับข้าเช่นนี้ด้วย พวกเรากลับไปเป็นเหมือนเมื่อก่อนมิได้หรือ”

ประมุขเซวียอี “เส้นทางต่างกัน ย่อมไม่อาจร่วมทาง ตอนนี้เจ้าเกินจะเยียวยาแล้ว ข้ามีอาจช่วยเจ้าได้ ปล่อยนางแล้วเจ้าก็รีบจากไปซะ เห็นแก่ที่เจ้าไม่ได้ทำร้ายนาง ครั้งนี้ข้าก็จะไม่ทำร้ายเจ้า”

หุ่ยฮูหยิน “ท่านจะใจดำถึงเพียงนี้จริงหรือ บอกว่าจะไม่พบหน้าข้าก็ไม่ยอมพบหน้ากันมาหลายปี คราวนี้อุตส่าห์ได้เจอกันทั้งที ท่านก็ยังเย็นชาถึงเพียงนี้”

ซินฉิว จุๆ สม่กับเป็นชายลุ่มหลงหญิงอาฆาตจริง ๆ

เธอกับกลุ่มคนที่มามุ่งดูอยู่รอบด้านต่างเงี้ยวหูตั้งใจฟัง ไม่มีความรู้สึกว่าตัวเองเป็นหนึ่งในตัวละครหลักของละครรักสามเส้าเลย แม้แต่น้อย จนกระทั่งประมุขเซวียอียี่นมือมาทางเธอ “มาเกิดข้าอยู่ที่นี้แล้ว หุ่ยหนี่วี่ไม่อาจทำร้ายเจ้าได้อีก”

ซินฉิวยืนอยู่ข้างกายหุ่ยฮูหยิน เธอสามารถสัมผัสได้ว่าท่าทางของประมุขเซวียอี่ไปกระตุ้นนางอย่างรุนแรง ทำให้นางใกล้จะคลุ้มคลั่งเต็มที แม้แต่เงี้ยวตัวเล็กที่หุ่ยฮูหยินสวมเป็นสร้อยคอให้เธอก่อนหน้านี้ ก็ยังเริ่มขยับไหวแล้วด้วย มันเสยะเขี้ยวพิษ ช่มชู่หมายเอาชีวิตเธอ

ซินฉิวคิดในใจว่า ช่วยจริง ๆ

“ประมุขเซวียอี่ ท่านเข้าใจพีหึงหุ่ยผิดไปแล้ว! ครั้งนี้ท่านต้องขอบคุณนางให้ดีจริง ๆ นางช่วยชีวิตข้าเอาไว้ ก่อนหน้านี้พีหึงหุ่ยมาที่ถ้าซือเฟิง บังเอิญเห็นตูเหยียนกำลังจะทำร้ายข้าพอดี ท่านไม่อยู่ที่ถ้า พลังวิญญานของข้าถูกผนึกไม่อาจหนีไปไหนได้ โชคดีที่พีหึงหุ่ยมาพบเข้า ถึงได้พาข้าหนีออกมา”

ตูเหยียนที่ถูกชี้ตัวกะทันหันหน้าดำทะมึน “เจ้าพูดเหลวไหลอะไร!”

ซินฉิวถลึงตาจ้องมองอย่างเดือดดาล “ท่านประมุขกับพีหึงหุ่ยต่างก็อยู่ด้วย ข้าไม่กลัวเจ้าแล้ว!

“ตูเหยียน เมื่อก่อนเจ้าก็มีอคติกับข้า ทั้งยังกังขามาโดยตลอด ว่าข้าจะทำร้ายเซวียเหยียนเหนียน เจ้ากับเซวียเหยียนเหนียนผูกพันกัน

เหมือนบิดากับบุตร เจ้ารักเขายิ่งกว่าท่านประมุขเสียอีก ดังนั้นพอเขา ร้องทุกข์ยูแวงเจ้าเลยคิดจะสังหารข้า!”

ท่าทางแค้นเคืองของซินชิวไม่เหมือนเสแสร้งแก่งทำ ประมุข เซียวอีจึงอดทักขำไม่ได้ เมื่อครุ่นไ้เขาก็รู้สึกแล้วว่าตูเหยียนผิดปกติ

ตูเหยียนที่มีปากก็ยากจะอธิบายได้ชัดเจนขยับปาก แต่ก็ไม่รู้ว่ าวรรจะพูดอะไรดี เพราะเขาอยากฆ่าซินชิวจริงๆ ภายใต้อายตาของ คนทั้งหลายที่จับจ้องมองมา ประโยคที่ว่า ‘นางโกหก’ ย่อมไม่อาจ โน้มน้าวใจคนได้มากพอ

ซินชิวเอ่ยต่อ “ท่านประมุข หากหุ่ยฮูหยินคิดจะฆ่าข้าจริงๆ ยามนี้ข้าจะมายนั่งอยู่ตรงนี้อย่างปลอดภัยได้อย่างไร กลับเป็นเจ้า คนถ่อยตูเหยียนนี่ต่างหากที่ใส่ร้ายนาง!

“หากข้าเดาไม่ผิด เขาจะต้องโน้มน้าวท่านไม่ให้มาตามหาข้า เพราะกลัวว่าคำโกหกของเขาจะถูกเปิดโปง”

เป็นเช่นนั้นจริง ๆ

ประมุขเซียวอีหันไปมองตูเหยียน แม้ใบหน้าจะถูกปกปิดด้วย ผ้าขาว แต่กลิ่นอายของความอันตรายที่แผ่ซ่านกลับบอกชัดถึง จิตสังหารของเขาแล้ว

ซินชิวไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองเหมือนนางสนมปีศาจผู้เป็นภัยต่อแผ่นดิน ที่ใส่ร้ายขุนนางเลยแม้แต่น้อย เธอยังคงแสดงความตรงไปตรงมา เด็ดเดี่ยวของตน “พี่หญิงหุ่ยบอกกับข้าแล้วว่า การที่นางมาที่นี่ก็เพราะ ตูเหยียนส่งคนไปบอกข่าวเรื่องงานแต่งกับนาง ตูเหยียนคิดจะยืมมีด ฆ่าคน แต่จนใจที่เขาคาดไม่ถึงว่าพี่หญิงหุ่ยจะเลือกช่วยเหลือข้า ทำให้แผนชั่วร้ายของเขาล้มเหลว”

“ตูเหยียน!” ชายแขนเสื้อของประมุขเซียวอีโบกสะบัด จ้อง

ตูเหยียนเซมิ่ง “เดี๋ยวนี้เจ้าไม่รู้จักสถานะของตัวเองแล้วหรือ!”

ตูเหยียนเผยสีหน้าหวาดกลัว แต่ก็ยังฝืนข่มกลิ่นความกลัวเอาไว้ ตะโกนว่า “ท่านประมุข สตรีผู้นี้พุดจาเหลวไหล! อยู่ข้างกายท่าน นางต้องเป็นภัยต่อชีวิตของท่านแน่นอน ข้าเองก็คิดอ่านเพื่อท่านประมุข นะขอรับ!”

ประโยคนี้ก็กลับเป็นการยอมรับทางอ้อมถึงสิ่งที่เขาทำ ประมุข เซวียอีสะบัดแขนเสื้อเบาๆ หนึ่งครั้ง ไม่ปล่อยให้ตูเหยียนเปิดปากอีก ก็โจมตีจนเขาเลือดไหลออกจากทวารทั้งเจ็ด เส้นเอ็นและกระดูก แตกหัก ก่อนโบกสะบัดให้ร่างเขาร่วงลงไปในหุบเหวลึกเบื้องล่าง

“นี่คือการลงโทษที่เจ้าทำอะไรโดยพลการ นับแต่นั้นจึงไปรอ ความตายอยู่ข้างล่างเถิด”

ได้ยินว่าซินชีวเอ๋ยแค่สองสามประโยคก็ทำให้ประมุขเซวียอี จัดการกับตูเหยียนได้ เหล่าข้ารับใช้ของถ้าซือเฟิงและแขกที่มาร่วมงาน พิธีแต่เนิ่นๆ ต่างก็รู้สึกสะทกสะทอนใจ ต่อมาก็เข้าใจได้ทันทีว่าสตรี ผู้นี้ น่าจะเป็นคนที่ประมุขเซวียอีจะแต่งงานด้วย ทั้งรักถนอมและ ให้ความสำคัญต่อนางมากจริงๆ

สำหรับจุดจบของตูเหยียน ซินชีวไม่รู้สักอะไรนัก ในเมื่อเขาคิด จะฆ่าเธอ ก็อย่าโทษหากเธอเอาคืน

ท่ามกลางสายตانبไม่ถ้วนที่จับจ้องมองมา เธอเผยสีหน้า หวาดผวาไม่คลาย แล้วก็ได้ยินประมุขเซวียอีเรียกอีกครั้ง “ชิงเอ๋อ เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม รีบตามข้าไปพักผ่อนเถิด”

ซินชีวรีบคว้ามือหุ่ยฮูหยินที่กำลังจะคลุ้มคลั่งไว้แน่น เอ่ยว่า “ขอบคุณท่านประมุขที่ช่วยทวงคืนความเป็นธรรมให้ข้า ข้าไม่เป็นไร... ไรแล้ว ข้าได้ยินพี่หญิงหุ่ยเล่าว่านางเป็นน้องสาวบุญธรรมของท่าน

เพียงแต่ภายหลังเกิดความขัดแย้งจึงไม่ไปมาหาสู่กันอีก มีผู้ฉวยโอกาสนี้ให้ทุกคนได้พูดคุยกัน หากสามารถถ่วงอคติในอดีตได้ย่อมดีที่สุด”

ล้อเล่นอะไรกัน หากเธอจากไปกับประมุขเซวียอีตามลำพัง หุ่ยฮูหยินต้องแสดงละครหญิงริษยาคลุ้มคลั่งอีกแน่นอน

งูที่รัดพันอยู่บนลำคอเธอตัวนี้คือจิตวิญญาณส่วนหนึ่งที่หุ่ยฮูหยินแบ่งออกมา หากมันหนักก็ดักก็จะกัดเข้าที่จิตวิญญาณของเธอทันที นี่ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ เลยนะ

ซินชิวจึงวางทำเป็นผู้ไกลเกลี่ยมือทอง ทำตัวเป็นสารหล่อลื่นให้กับประมุขเซวียอีและหุ่ยฮูหยินตลอดทั้งป้าย คอยดูแลสภาพจิตใจของหุ่ยฮูหยินในทุกเรื่อง จนนางอารมณ์ดีขึ้น ส่วนตัวเธอเองกลับรู้สึกราวหัวสมองจะระเบิดอยู่แล้ว

กว่าจะทนมาถึงตอนกลางคืนได้ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย ประมุขเซวียอีเอ่ยขึ้นว่า “เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องไม่คาดคิดอีก สองวันก่อนถึงวันมงคลของเรา เจ้าจงพักผ่อนให้ดีเถิด รอให้ทุกอย่างเสร็จสิ้นแล้วข้าจะหาคนมาหลอมยาหวนคืนเพื่อเสาะหาความทรงจำในชาติก่อนของเจ้ากลับมา”

มารดา มันเถอะ! เรื่องนี้เธอไม่อาจตอบตกลงได้แล้ว

ซินชิว “ข้าเคยบอกแล้วมิใช่หรือว่า หากอาจารย์ของข้าไม่มางานแต่งก็ต้องเลื่อนออกไปก่อน”

ประมุขเซวียอีดูเหมือนไม่คิดจะตามใจเธออีก เขาตัดสินใจเอาเองว่า “มาไม่ถึงก็ไม่มีอะไร จะมาหรือไม่มาเจ้าก็ต้องแต่งงานกับข้า รอให้อาจารย์ของเจ้ามาแล้ว พวกเราค่อยไปพบเขาก็พอ”

ครั้งนี้ได้ยินการจัดการที่สมเหตุสมผลและไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธ

ของเขา สีหน้าของชินชิวก็ไร้อารมณ์ไปชั่วขณะ ก่อนจะพลันคลียิ้ม
เอ่ยว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็จัดลวงหน้าไปเลยเถอะ”

แม่ชินชิว จะเผื่อรอให้อาจารย์มาหา และได้เห็นภาพที่ตนกำลังจะแต่งงาน ทางที่ดีคือมีฉากดราม่าซึ่งตัวเจ้าสาวในยามที่เธอสวมชุดแต่งงาน นั้นย่อมน่าตื่นตะลึงที่สุด น่าสนใจที่เธอไม่ใช่คนตัดสินเรื่องราว เธอก็แค่คนฉวยโอกาสที่ไม่มีหลักประกันชีวิต อาจกลายเป็นตัวรับกระสุนที่อยู่ตรงกลางระหว่างลูกพี่ใหญ่สองคนได้ทุกเมื่อ

ทางฝั่งของประมุขเซวียอี่ไม่มีพื้นที่ให้ปรึกษากันแล้ว ส่วนฝั่งของหุ่ยฮูหยินก็ไม่มีทางปรึกษากับเธอ ชินชิวจึงได้แต่ผลักเรือตามกระแสน้ำ สามารถจัดการได้คนหนึ่งก็จัดการก่อนคนหนึ่ง

ตราผนึกกันอาณาเขตของถ้ำซื่อเฟิงก่อนหน้านี้ถูกคลายออกไปนานแล้ว เพื่อต้อนรับแขกจากทั่วสารทิศที่นำของขวัญมาร่วมแสดงความยินดี และตำหนักบนต้นสนยักษ์ก็แทบเต็มไปด้วยผู้คน เมื่อเทียบกับเทียบเชิญที่พวกเขาได้ออกไปส่งแล้ว แขกที่มาเยือนกลับมีมากกว่าหลายเท่าตัว

ชื่อเสียงของประมุขเซวียอี่เลื่องลือไปทั่วแถบนี้ ผู้มีตะบะน้อยนิด

จำนวนมากที่อยากกอดขาใหญ่มานานแต่ไม่เคยหาช่องทางได้ พอมีโอกาสก็ยอมไม่ยอมปล่อยให้ผ่านไป ถ้าชื่อเพิงจึงครีครว้นดูจตุลตสดบนสะพานยาวของต้นสนมีผู้คนสัญจรไปมาไม่ขาดสาย ต่างทักทายปราศรัยและผูกมิตรกันอย่างคึกคัก

บรรยากาศทั่วทั้งถ้ำชื่อเพิงเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ทุกหนแห่งประดับด้วยแถบผ้าสีแดง ดอกไม้แดงามหลากสีสัน และโคมไฟแดงนับไม่ถ้วน ลอยหมุนช้า ๆ อยู่กลางอากาศเพราะแรงลมรอบด้านต่อให้เป็นกลางวัน แสงไฟก็ยังสว่างไสว เสียงดนตรีบรรเลงไม่หยุดทำให้ทั้งถ้ำอวลไปด้วยบรรยากาศงานมงคล

ซินชีวสวมชุดสีแดงนั่งอยู่หน้ากระจกประทินโฉม ต่อให้เธอใจกล้าเพียงใด แต่เมื่ออยู่ใต้สายตาเยียบเย็นที่จับจ้องอย่างไม่ละสายตาไปไหนก็ยังไม่อดรู้สึกขาไปทั้งหงส์ศีรษะไม่ได้

“พี่หญิงห่วย ชุดแต่งงานบนร่างข้าชุดนี้ ท่านก็ถือเสียว่าข้าลองสวมแทนท่าน อีกไม่นานมันก็จะเป็นอย่างท่านแล้ว... ประมุขเซวียเองก็ใกล้จะเป็นของท่านเช่นกัน ใยต้องถือสาแค่เสื้อผ้าชุดเดียวด้วยเล่า”

ซินชีวรู้สึกว้าวหากตนยังไม่พูดอะไรบ้าง เกรงว่าหุ่ยฮูหยินก็จะยื่นหยัดไม่ไหวคลุ้มคลั่งขึ้นมาอีก จับเธอกินทั้งร่างเหมือนกินเยลลี่

หุ่ยฮูหยินมองเธอด้วยสายตาเย็นชา “เจ้าควรจะนำสุราไปมอบให้พี่บุญธรรมได้แล้ว”

นางหยิบกาหยกคอยาวใบหนึ่งออกมา “สุราที่อยู่ในนี้ เจ้าต้องให้พี่บุญธรรมดื่มลงไป”

ซินชีวยกมาดื่อก็รู้สึกเป็นกังวลอยู่บ้าง “สุราที่พี่หญิงห่วยเตรียมไว้คงไม่มีพิษหรืออะไรระมัด หากประมุขเซวียเฝ้ามองออก ไม่เต็มใจดื่มข้ากลัวจริงๆ ว่าจะทำลายเรื่องใหญ่ของพี่สาว”

ใบหน้าของหุ่ยฮูหยินกระตุก “ของที่ชิงเอ๋อมอบให้ถึงปากเขา เขาจะสงสัยได้อย่างไร หากเจ้าเกิดกลัวแล้วคิดอวยก็มีแต่จะต้องตาย เอาไปส่งให้เขาเดี๋ยวนี้ แล้วมองให้เห็นกับตาว่าเขาตีมลงไป”

ซินชิวรีบตอบรับในทันที ทว่าก็ยังอดถามไม่ได้อีกว่า “รอให้ท่านประมุขตีมสุรานี้ลงไป สถิตของเขาก็จะถูกพี่สาวล่อลวงไปชั่วขณะ... เมื่อถึงตอนนั้นหากพี่สาวได้ในสิ่งที่ต้องการแล้ว จะต้องรักษาสัญญาปล่อยข้าไปจากที่นี่ใช่หรือไม่”

หุ่ยฮูหยินปรายตามองเส้นวงกลมสีดำเส้นเล็กบนคอของเธอ ก่อนจะคลี๋มประหลาด “แน่นอนอยู่แล้ว”

เมื่อได้ยินดังนั้น ซินชิวจึงแสวงทำเป็นวางใจ เธอบั่นยิ้มประจบพลางยกสุราเดินออกจากห้องไป

นับตั้งแต่กลับมาถึงถ้าชื่อเพิง เวลาส่วนใหญ่ของเธอล้วนอยู่ภายใต้สายตาของหุ่ยฮูหยิน ทว่าคืนนี้งานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสกำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว เวลานี้จำเป็นต้องนำสุราลงวิญญานไปมอบให้ประมุขเซวียอี ต่อให้หุ่ยฮูหยินจะอยากตามเธอไปดูให้เห็นกับตา มากเพียงใด นางก็ไม่กล้าทำให้เสียเรื่องส่งผลให้ทุกสิ่งที่ทำมาต้องเสียเปล่าในเวลานี้

หุ่ยฮูหยินมั่นใจว่าตนกุมชีวิตของซินชิวไว้ในกำมือ ทั้งยังรู้ถึงสิ่งที้อีกฝ่ายต้องการ ก่อนเธอจะจากไปยังข่มขู่เธอไปอีกรอบ แล้วถึงได้วางใจให้เธอไปพบประมุขเซวียอีเพียงลำพัง

ซินชิวเดินออกจากประตูมาก็เปลี่ยนจากสีหน้าประจบเอาใจมาเป็นเซิดหน้ายิ้มดอกขึ้นยิ้มบาง ๆ สอดคล้องกับสถานะของเจ้าสาวอย่างมาก สาวใช้สองคนที่เดิมทีเฝ้าอยู่หน้าประตูเดินตามหลังเธอไปที่ห้องงเก้อ

ที่พักของประมุขเซวียอี

ซินชีวเดินอยู่บนระเบียงยาวกลางอากาศที่คนนอกมืองเข้ามาได้ ก้มหน้าลงก็มองเห็นลานกว้างสองลานที่ตัดกันอยู่ด้านล่าง แขนงันกัน อยู่เต็มลาน เสียงหัวเราะพุดคุยดังแซ่ซ่าสามารถลอยตามลมภูเขา มาเข้าหูเธอ

ดวงอาทิตย์ตกลงที่ภูเขาตะวันตก เส้นแสงเปลี่ยนมาเป็นมืดสลัว แสงสีเขียวสุดท้ายตกกระทบลงใบหน้าด้านข้างที่ประดับรอยยิ้มของซินชีว คิ้วตาของเธอไม่ขยับราวกับภาพวาด เมื่อเธอเดินไปเบื้องหน้า เส้นแสง ก็ถูกเธอเหยียบอยู่ที่ใต้ฝ่าเท้า ก่อนจะลากระไปตามชายกระโปรงของเธอ

สีแดงอาบย้อมไปทั่วฟ้าดิน โคมไฟสีแดงสองข้างของระเบียงยาว สายไหวเล็กน้อย ซินชีวที่เดินขึ้นมายังห้องเงกัเพียงลำพังยกมือ เคาะประตู

ครั้นประตูเปิดออกตามเสียง เผยให้เห็นประมุขเซวียอีที่เปลี่ยน มาสวมชุดแต่งงานอยู่ในห้อง เขานั่งอยู่ตรงนั้น ผ้าที่ปิดใบหน้าที่เปลี่ยน มาเป็นผ้าสีแดง ต่อให้มองไม่เห็นดวงตา ซินชีวก็ยังสามารถสัมผัสได้ถึง การจับจ้องของเขาอย่างชัดเจน

“เหตุใดจู่ๆ ถึงมาในเวลานี้”

ซินชีวปิดประตูลง วางถาดกาสุราที่อยู่ในมือลงบนโต๊ะ ดวงตา พลันเอ่อคลอไปด้วยน้ำตา เดินได้แค่นี้ก็ก้าวกัโผเข้าหาประมุขเซวียอี เธอจับมือของเขาเอาไว้ พุดด้วยสีหน้าตระหนกกลน “ท่านประมุข ช่วยข้าด้วย!”

ก่อนหน้านี้นี่ไม่ว่าจะเจอเรื่องอะไรเธอล้วนยิ้มแยมหัวเราะอย่างไม่ยั้ง ประมุขเซวียอีมักรู้สึกว่เธอไม่เหมือนเมื่อก่อน ซินชีวยอมรู้ดี เธอใช้หัวแม่เท้าคิดยังรู้ได้ว่าซิงเอ๋อต้องไม่มีทางเป็นแบบเธอแน่นอน

แค่ถามพวกข้ารับใช้เก่าแก่ของถ้ำซือเฟิงก็รู้ได้ว่าชิงเอ๋อคือสาวงามที่อ่อนโยนบอบบาง

ซินชิว ช่างเถอะ ได้แต่แสดงละครเท่านั้นแล้ว ยังจะทำอะไรได้อีกเล่า

มือของซินชิวที่วางลงบนมือของประมุขเซวียอีสิ้นระริก ดวงตาดำขลับใสกระจ่างคือนั่นคล้ายบ่อน้ำที่มีคลื่นกระเพื่อมล้นไหวเช่นกัน ท่าทางหวาดกลัวขวัญผวาเช่นนี้ได้รับความอ่อนโยนจากประมุขเซวียอีจริงดั่งคาด เขาประคองซินชิวเอาไว้ น้ำเสียงก็แผ่วเบาทั้งสองส่วน “เป็นอะไรไปรี”

ซินชิวใช้มือที่สั่นเทาขยับสาบเสื้อตัวเองลงเล็กน้อย เผยให้เห็นเชือกสีดำเส้นหนึ่งที่รัดพันอยู่บนลำคอ พุดเสียงแผ่วเบาเร็วเร็ว “หุ่ยฮูหยินคิดจะฆ่าข้า นางข่มขู่ให้ข้าช่วยพุดถึงนางดี ๆ ให้พานางมาพบท่านที่ถ้ำซือเฟิง นางยังบอก...บอกให้ข้าเอาสุราลวงวิญญาณมามอบให้ท่าน คินนี่นางจะได้แต่งงานกับท่านแทนข้า”

ประมุขเซวียอีเห็นสิ่งที่อยู่บนลำคอของเธอ ผ้าแดงบนใบหน้าก็ขยับเคลื่อนไหวเล็กน้อย พุดด้วยน้ำเสียงอิมคริมน่าสะพรึงกลัว “หุ่ยหนี่ว...ที่ ไม่ได้เจอกันนานหลายปี นางกลับยังกำเริบเลิบบานถึงเพียงนี้”

เมื่อเห็นซินชิวตกใจจนดวงตาเล็ก ๆ ซีดขาว ท่าทางที่พยายามสงบสติแต่กระนั้นก็ยังตัวสั่นอย่างเสียวไม่ได้ ประมุขเซวียอีก็ทอดน้ำเสียงให้อ่อนลง “ไม่ต้องกลัว ข้าจะให้หุ่ยหนี่วถอนร่างแยกวิญญาณส่วนนี้ของนางออก”

ซินชิวพยายามสะกดกลืนอารมณ์อยู่พักใหญ่ แต่สุดท้ายเธอก็ทนแล้วทนอีกก็ทนไม่ไหว ตะโกนอย่างเอาแต่ใจ “จะมีให้ข้ากลัว

ได้อย่างไร! ท่านพาข้ามาที่นี่แล้วก็ทิ้งขว้างไม่สนใจ ข้ายังผดึกพลัง
วิญญาณของข้า!

“ข้า...ก่อนหน้าข้าเกือบจะตายไปแล้วรู้หรือไม่ นางหมายจะ
ครอบครองท่านไว้เพียงผู้เดียว ท่านยังจะออกหน้าให้นางถอนมันออก
นางไม่มีทางถอนออกแล้วยังจะฆ่าข้าทิ้งทันทีด้วย!” เธอสะอื้นให้
พลังเซ็ดน้ำตาด้วยท่าทางน้อยเนื้อต่ำใจราวกับเด็กน้อยคนหนึ่ง

นับตั้งแต่ประมุขเซวียอีพานางกลับมา เขาก็เคยชินกับนิสัย
ชอบก่อกวนเหมือนเด็กของนางแล้ว เมื่อเห็นนางกลัวจนเป็นแบบนี้
ก็เจ็บไปพักใหญ่ จากนั้นโอบนางมาไว้ในอ้อมกอด “ข้าจะต้อง
ฆ่าห่วยหนี่ว ขอแค่นางตายไป ร่างแยกวิญญาณนี้ก็สลายไปเอง
ไม่มีทางทำร้ายเจ้าได้”

ซินชิว “แล้วท่านจะฆ่านางอย่างไร นางร้ายกาจถึงเพียงนั้น”

ประมุขเซวียอีเองก็คิดได้แล้วเช่นกัน หากไม่อาจสังหารห่วยหนี่ว
ให้ตายได้ภายในการโจมตีครั้งเดียว ปล่อยให้นางมีโอกาสได้หายใจ
นางจะต้องฆ่าชิงเอ๋อเพื่อแก้แค้นเป็นแน่

สายตาของเขาตกลงบนสุราลวงวิญญาณที่ซินชิวนำมาส่งให้
เขาเปิดออกดูแล้วเอ่ยว่า “แผนซ้อนแผน ข้าจะแสวงหาเป็นถูกล่อลวง
จัดการกับห่วยหนี่วให้เรียบร้อยก่อน รอให้งานแต่งสิ้นสุดลง เมื่อกลับ
มาที่หอจะมีแค่ข้ากับนางสองคน ข้าจะหาโอกาสฆ่านางให้ตาย

“รอกะทั่งฆ่านางได้แล้ว พรุ่งนี้พวกเราค่อยจัดงานแต่งงานใหม่
อีกครั้ง ยามหวนคืนที่สามารถทำให้เจ้าระลึกความทรงจำในชาติก่อน
ข้าเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว หลังงานแต่งของพวกเราเสร็จสิ้น เจ้าค่อย
กินลงไป จากนั้นเจ้าจะกลับไปสองสามวัน และในความฝันเจ้าจะ
ค่อย ๆ จดจำอดีตของพวกเราได้” ประมุขเซวียอีต้องการปลอบใจ

จึงตั้งใจพูดถึงเรื่องอื่นด้วย

ซินชิวขยับออกจากอ้อมกอดเขา เงยหน้าขึ้น ดวงตายังคงแดงก่ำ “ยาหวนคืนของท่านมหัศจรรย์ถึงเพียงนั้นจริงหรือ ข้าเห็นท่านเตรียมการแค่สองวันเท่านั้นเอง ทำลวกๆ แบบนี้จะใช้ได้จริงหรือ”

ประมุขเซวียอ้อเอ่ยว่า “หลังจากที่เจ้าจากไปได้ไม่นาน ข้าก็เริ่มตามหาวัตถุดิบในการหลอมยาหวนคืนแล้ว ตามหาของล้ำค่าหายากนับไม่ถ้วนอยู่นานหลายปีว่าจะหลอมเป็นยาเม็ดนี้ได้ และยังมีของวิเศษอีกชิ้นที่หลายปีมานี้ข้าหาไม่พบ จนกระทั่งเจ้าได้มาอยู่ข้างกายข้า ข้าถึงเพิ่งได้รับข่าว ดังนั้นสวรรค์เมตตา จึงกำหนดให้เจ้าและข้าได้สานวาสนาในภพชาติก่อนกันอีกครั้ง”

อ้อ ถ้าอย่างนั้นก็ชวนให้คนสะท้อนใจจริง ๆ

ในใจซินชิวไร้ซึ่งความซาบซึ้งใดๆ สีหน้ากึ่งเชื่อกึ่งกังขา เธอยื่นมือออกมา “นั่นคือยาแบบใด ขอข้าดูหน่อย”

ประมุขเซวียอ้อเองก็เหมือนหุ่ยฮูหยินที่ไม่รู้ลึกลับว่าจะรอดพ้นจากเงื้อมมือของตนเองไปได้ พอได้ยินคำเรียกร้อง เขาจึงยื่นยาหวนคืนมาให้เธอทันทีเพื่อปลอบใจ

ซินชิวมองอยู่นาน รู้ลึกลับว่ายาเม็ดนี้แทบไม่ต่างอะไรจากยาลมปราณบริสุทธิ์และยาบำรุงเลือดที่อาจารย์ลุงเยียนซาเคยมอบให้เธอมองอยู่พักหนึ่งก็ยัดใส่สาบเสื่อตรงหน้าอกทันที ก่อนเอ่ยอย่างมีเหตุผลว่า “ในเมื่อจะให้ข้ากิน เช่นนั้นก็เก็บไว้ที่ข้าแล้วกัน”

ประมุขเซวียอ้อขมวดคิ้วเล็กน้อย ทว่าคิ้วของซินชิวกลับขมวดแน่นยิ่งกว่าเขา “เอาไว้ที่ข้าไม่ได้หรือ หากท่านไม่ให้ข้ากิน ข้าก็ไม่เอาแล้ว

“ล้วนเป็นท่านที่ฝึกพลังวิญญาณของข้าก่อน หากท่านไม่ได้

ผืนกพลังวิญญานของข้า ข้าก็ไม่มีทางถูกหุ่ยฮูหยินจับตัวไปได้ง่าย
เช่นนั้น”

ประมุขเซวียอีล้มเลิกความคิดที่จะเอาayahวนคืนกลับมา
ก็เหมือนที่นางบอกไว้ ยามืดนี้เขาตั้งใจให้นางกินจริง ๆ การปล่อยให้
นางเก็บไว้ก่อนก็ไม่ใช่ปัญหาอะไร ถ้าชื่อเฟิงที่มีเขานั่งบัญชาการ
ยังจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นได้อีก

เห็นท่าทางเกรี้ยวกราดทางเล็บแยกเขี้ยวของซินชิว เขาก็เอ่ย
ปลอบอย่างไม่เห็นเป็นสำคัญ “ต่อให้เจ้ามีพลังวิญญาน ด้วยตบะแค่นี้
ของเจ้าจะทำอะไรได้ อีกทั้งการไม่มีพลังวิญญานก็ช่วยลดความเสี่ยง
จากการทำตัวเหลวไหลของเจ้าได้

“ชิงเอ๋อ เจ้าเชื่อฟังข้าหน่อยเถิด รอให้เจ้าระลึกเรื่องราว
ในอดีตได้ ไม่ก่อกวนกันอีกแล้ว ข้ายอมต้องช่วยให้เจ้าได้ฝึกตนต่อ...
เชื่อข้านะ กลับไปแล้วอย่าไปกระตุ้นให้หุ่ยหนี่วโกรธ อีกไม่นานข้าก็
จะสะสางเรื่องนี้ได้แล้ว”

ซินชิวยกกาสุราร่วงเปล่าเดินลอดระเบียบงยาวกลับไปอีกครั้ง มีลมที่
พัดผ่านระเบียบงยาวมาโดนกระโปรงของเธอ เธอยกมือเช็ดคราบน้ำตา
อย่างไม่อาหารร้อนใจ พลางหัวเราะคิกคักแผ่วเบา

ตอนนี้เธอเหมือนเดินไปอยู่บนเส้นลวด หากหุ่ยฮูหยินรู้ว่า
เธอกำลังหลอกนาง แค่อุญญานเดียว เจ้าสิ่งของที่อยู่บนคอเธอ
ก็สามารถกระซอกวิญญานของเธอไปได้ ต่อให้ไม่ตายก็ต้องกลายเป็น
คนปัญญาอ่อน

ส่วนทางฝั่งประมุขเซวียอี แม้ตอนนี้เขายังปกป้องเธอ แต่หาก
เขามั่นใจได้ว่าวิญญานของชิงเอ๋อถูกหุ่ยฮูหยินกลืนกินไปนานแล้ว

และเธอไม่ใช่ซิงเอ๋อตัวจริง เขาย่อมอับอายพาลเป็นโกรธแล้วเลือกสังหารตัวปลอมอย่างเธอแน่นอน

ดูจากวิธีที่ประมุขเซวีย้อจัดการกับตูเหยียน รวมถึงท่าทีที่มีต่อบุตรชายซึ่งเปลี่ยนสีหน้าได้ฉับพลันแล้ว เขาก็คือคนอำมหิตแล้งน้ำใจคนหนึ่ง พวกเขาสามคน หากจะบอกว่าทุกคนต่างเป็นคนชั่วก็ไม่เกินจริงเลยสักนิด ตอนนี้แค่ต้องดูว่าใครจะฆ่าใครตายได้ก่อนเท่านั้น

หากไม่ผิดไปจากที่คาด น่าจะเป็นหุ่ยฮูหยินที่ถูกประมุขเซวีย้อฆ่าตายก่อน เชือกงูที่คุกคามชีวิตเธอก็จะหายไป ส่วนทางฝั่งประมุขเซวีย้อ เธอยังสามารถถ่วงเวลาต่อไปได้อีก ต่อให้เกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น ก่อนหุ่ยฮูหยินจะตาย นางก็คงคิดลากเธอไปตายด้วยกัน พร้อมเปิดโปงว่าวิญญูณของซิงเอ๋อสูญสลายไปนานแล้ว ชินชิวก็มีวิธีที่จะใช้ถ่วงเวลาต่อ

ยาหวนคืนเมื่อดนี้ หากกินเข้าไปจะต้องหลับไหลไปหลายวัน หากประมุขเซวีย้ออยากยืนยันให้แน่ใจ ก็ต้องรอให้เธอตื่นเสียก่อน เมื่อถ่วงเวลาได้หลายวันเช่นนี้ ไม่น่าว่าอาจารย์แพนดำอาจตามมาทันก็เป็นได้

ชินชิวพิจารณาถึงสถานการณ์ในหลายๆ มุม ถึงขั้นหยิบยาหวนคืนออกจากกล่องใบเล็ก สลับกับยาบำรุงเลือดที่พกติดตัวเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้ถูกหุ่ยฮูหยินจับพิรุณแล้วแย่งชิงไป

ทว่าความกังวลนั้นกลับไม่เกิดขึ้น หลังจากชินชิวกลับไปมอบหมายภารกิจ ใจของหุ่ยฮูหยินก็พะวงอยู่กับงานแต่งที่กำลังจะจัดขึ้น ไม่มีเวลามาสงใจเธออีก นางสาวที่ถูกส่งมาให้หนึ่งยืมอยู่หน้าคันท้อง

ซินชีวที่ถูกลืมนไว้ในมุมห้องรู้สึกพอใจและผ่อนคลายอย่างมาก เธอครุ่นคิดถึงเหตุไม่คาดฝันที่อาจเกิดขึ้นด้านนอกต่ออีกครั้ง พร้อมถือโอกาสมองลอดช่องว่างตรงหน้าต่าง เห็นบรรยากาศงานเลี้ยงที่คึกคักอยู่ภายนอก

แม้แต่เซวียเหยียนเหนียนที่ยังไม่ตายก็ยังถูกคนพันแผลจนกลายเป็นเหมือนของหงเปา¹ ยกออกมาพบเจอผู้คน แล้วก็ถึงกับมีคนที่ยังสามารถพูดเหลวไหลหน้าตาเฉยชมเชยว่าเขาหล่อเหลาองอาจ

เจ้าหมอนี่ หลังจากกลับมาเธอก็ยังไม่มีเวลาไปจัดการเขา เขายังมีชีวิตรอดอยู่ได้ก็นับว่าดวงแข็งไม่น้อย

ซินชีวมองอยู่พักหนึ่งก็ถอนหายใจเบา ๆ สู้หลังอยู่ห่างจากที่นี้ไกลมาก สองวันนี้เกรงว่าอาจารย์คงมาไม่ทันเรื่องสนุก ได้แต่มาปิดงานแล้ว พลัดฉากกระทึกใจนี้ไปอย่างเสียเปล่า

สิ่งที่ซินชีวต้องทำเธอล้วนทำเสร็จหมดแล้ว จึงหันมามองหุ่ยฮูหยินที่แต่งกายอย่างงดงาม ใช้ผ้าแดงคลุมใบหน้า ถูกคนรับตัวเจ้าสาวมารับตัวออกไป

“เฮ้อ คนอื่นเขาสนุกสนานกัน แต่ข้ากลับไม่ได้ร่วมวงด้วยเลย” เธอนั่งเท้าคางเอ่ยอย่างปลงอนิจจัง

งานแต่งถูกจัดขึ้นอย่างเร่งรีบ ประมุขเซวียอีพาฮูหยินคนใหม่ออกมาเผยโฉมเพียงครู่เดียว ยังไม่ทันเจอหน้าแขกครบทุกคนก็ผละจากไปแล้ว

แขกที่มาร่วมงานต่างพากันหยอกล้อว่าประมุขเซวียอีคงรีบพา

¹ หรือของอั้งเปา

สูญหายไปทำกิจกรรมบางอย่างที่ไม่ปรองดองกัน คนทั้งกลุ่มหัวเราะ ล้อหยอกกันอย่างครื้นเครง โดยไม่รู้เลยว่าในหอนงเกอซึ่งอบอวลไปด้วยบรรยากาศสมกลิ่นนั้นกลับมีจิตสังหารผุดพุ่ง

“โครม...!”

หอนงเกอพังครืนลงมาในพริบตา แยกทั้งหลายที่ยังไม่ทันแยกย้ายเงยหน้ามองด้วยความตกตะลึง ก็เห็นลมดำพัดกระโชก ภูเขายักษ์ตัวมหึมาตัวหนึ่งแผ่ร่างอยู่เหนือซากหอนงเกอที่พังถล่มลงมา นางขดตัวอยู่บนต้นสนยักษ์ เพียงขยับลำตัวเล็กน้อยก็รัดดำหนัก ทั้งหลังจนแหลกละเอียด บนร่างของนางมีบาดแผลขนาดใหญ่ เลือดสดสีน้ำตาลกระจ่ายไหลอาบลงมาด้านล่างจนแยกทั้งหลาย ร้องโหวกเหวกตกใจ

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

“เลือดปีศาจนี่มีพิษร้าย รีบหลบเร็วเข้า!”

ชินชิวที่มองภาพเหตุการณ์นี้อยู่ไกล ๆ ในใจก็รู้ว่าทำไม่ได้แล้ว เธอคาดไม่ถึงว่าประมุขเซวีย้อจะสังหารอีกฝ่ายไม่สำเร็จในคราวเดียว หัวทั้งถ้ำซื่อเฟิงพลันโกลาหลอลหม่าน

ขณะเดียวกัน บนขอบฟ้าที่ห่างออกไปมีเมฆดำซัดหลุน ๆ พุ่งตรงมา เหนือก้อนเมฆคือแม่ทัพปีศาจหลายพันนายที่ติดตามเชินถูอวี ผู้มีสีหน้าแข็งกระด้างเย็นชามา ยามนี้พอจะมองเห็นแสงไฟในงานเลี้ยง ครึกครื้นที่อยู่ท่ามกลางหน้าผาสูงชันเบื้องหน้านั้นได้แล้ว